de Ring van Fergus

Een avontuur van Eric de Noorman

ERIC DE NOORMAN

DEEL XLVII

De Ring van Fergus

Inleiding

Vreemde lieden hebben in de loop der tijden het pad van de grote Noorman gekruist. Goede en slechte, moedige en laffe, vernuftige en oliedomme lieden; daar waren er, die koel en nuchter te werk gingen, anderen weer lieten zich leiden door hun ongebreidelde verbeelding.
Een van de merkwaardigste was wel Fergus, bijgenaamd De Stormvogel. *) Een man, die niet zo maar met een woordje „goed" of „slecht" te beschrijven is. Piraat was hij, dus slecht zou men zeggen, maar Eric ondervond dat hij zéér goede eigenschappen bezat; hij was niet dom, dat staat vast en hij bereidde zijn plannen koel en nuchter voor, maar gaf tegelijkertijd blijk van grote fantasie...
Dat laatste althans vindt Eric, als hij kijkt naar de ring die Fergus hem schonk, de ring, die hem zou vrijwaren voor moeilijkheden.
„Ik moet het eerst nog zien," denkt Eric sceptisch. Wel, wat dat betreft... hij zal het eerder zien dan hij vermoedt!
Maar ook zal hij ondervinden, dat dezelfde ring hem heel wat moeilijkheden zal berokkenen....

---

*) Zie deel 46: DE STORMVOGEL.

Schuim spat hoog op langs de boorden van de drakenschepen, die met een stevige wind in de zeilen noordwaarts koersen. Na alle wederwaardigheden met Saksers, Ieren en Picten zet Eric de Noorman met zijn vloot de tocht naar het eiland Harragh, waar zijn vrouw en zijn vrienden verblijf houden, voort. Hij heeft bevel gegeven zo dicht mogelijk onder de kust te blijven, want ondanks Fergus' verzekering, dat hem met diens gouden ring in bezit weinig of niets gebeuren kan, geeft Eric er de voorkeur aan, op zichzelf te vertrouwen en geen onnodige risico's te lopen. De tocht verloopt rustig tot ze de noordpunt van Alba naderen. Hier beginnen de handelsschepen de oversteek naar de geheimzinnige landen om de Oostzee en hier ook is het, waar piratenschepen, belust op kostbare ladingen van goud, bont en barnsteen, het talrijkst zijn. Het duurt niet lang, of ze worden de eerste zeilen aan de horizon gewaar. Naar de vorm te oordelen Noorse schepen. Ze veranderen niet van koers en zijn na korte tijd achter de wazige kust verdwenen. Het is hier het beste open water te houden, want in de diepe inhammen en fjorden van de Schotse kust zal menig zeeroversschip gereed liggen om toe te slaan. Waakzaam houdt de uitkijk de horizon in het oog en de rooksignalen, die voor hem aan de kust opkringelen, ontgaan hem niet. Ook Eric heeft ze gezien en hij fronst de wenkbrauwen. „Zeerovers? Ik voel er weinig voor die kerels met open ogen in de armen te lopen", mompelt hij tot Svein. „We kunnen beter eerst poolshoogte nemen. We keren op onze koers terug en zullen over land op verkenning gaan."

De roergangers wenden de schepen en op roeikracht keren ze terug tot de rookspiralen niet langer zichtbaar zijn. Erics scherpe ogen vinden zonder moeite een geschikte plek om te landen. Een diepe, kalme baai met vele inhammen. Achter elkaar glijden de schepen op de kust aan. Vanuit zee zijn ze nu onmogelijk zichtbaar en met een tevreden hoofdknik beveelt Eric enkele krijgers met de sloep aan land te gaan om de naaste omgeving te verkennen. Als ook maar ergens sporen van menselijke bewoning te vinden zijn, kunnen ze beter weer vertrekken, want in dit troosteloze verlaten gebied zal alleen gespuis zijn toevluchtsoord zoeken. Als na verloop van tijd de verkenners terug keren, kunnen zij echter geen onraad melden en een voor een worden de schepen aan lage kustrotsen gemeerd. Met Svein en een handvol uitgezochte krijgers begeeft de Noorman zich op pad, om de aard en herkomst van de rookspiralen eens nader te onderzoeken. Het is een vermoeiende mars, over het kale, zongeblakerde hoogland. Maar vlugger dan Eric gedacht had komt het doel in zicht. Voorzichtiger nu, gebruik makende van de lage struiken die hier groeien, trekt de groep verder tot zij vanaf een hoogte een schouwspel in het oog krijgt, dat allen even de adem beneemt. Voor hen strekt zich, in de schaduw van een grote Pictische burcht, een nederzetting uit waar het wemelt van mensen, terwijl talloze schepen van allerlei vorm en grootte in de door hoge rotsen omsloten baai liggen. Opgelucht springt de Noorman op. „Een vrijhaven!" roept hij uit. „Wel, dat is beter dan een roversnest. Hier leggen de schepen aan die over de Britse zee gekomen zijn, of van Ierland, om voorraden in te slaan en nieuws uit te wisselen. Veiliger plaats zouden we ons niet hebben kunnen wensen." Hoe zeer hij zich in dit laatste vergist, zal de Noorman spoedig gewaar worden.

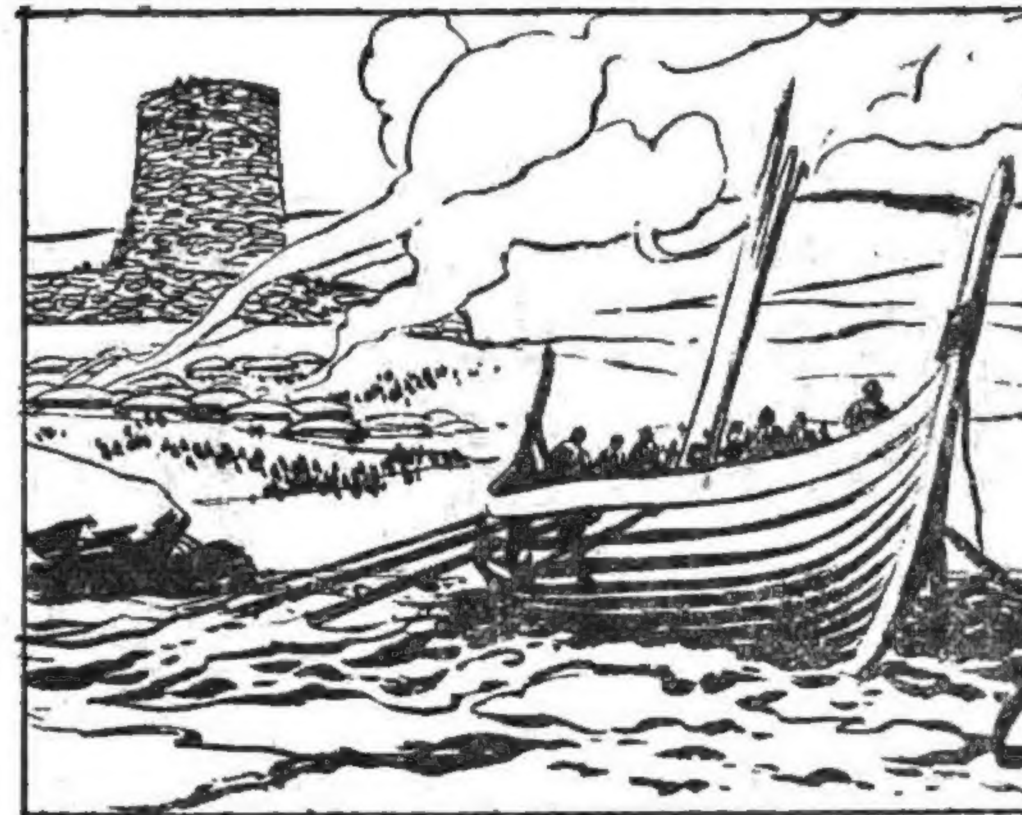

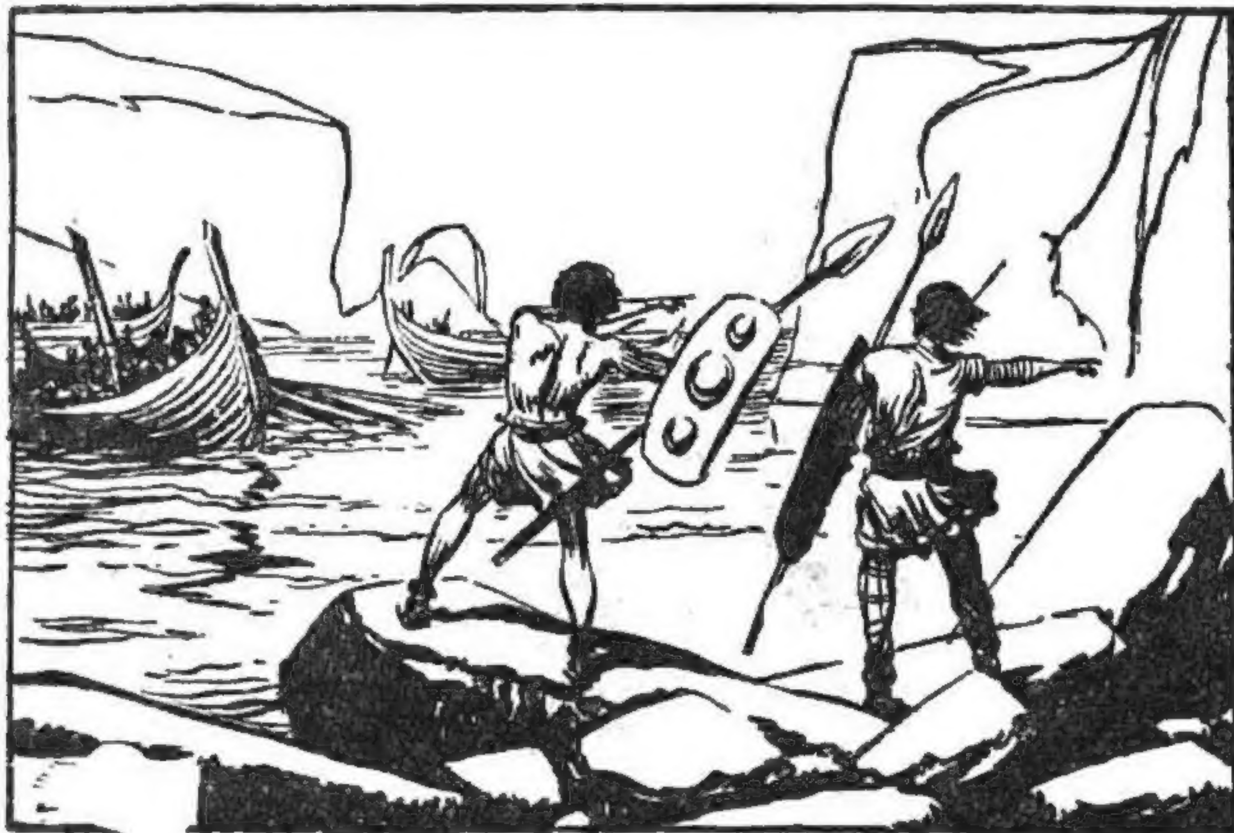
„Er is geen enkele reden meer, waarom wij ons schuil zouden houden" zegt de Noorman, terwijl hij zich tot zijn mannen wendt. „Keert terug naar de schepen en laat ze ligplaats kiezen in deze haven. Inmiddels gaan wij over land er heen om nog eens rond te neuzen." Met een korte groet gaan de mannen uiteen en nieuwsgierig richten Svein en Eric hun schreden naar de nederzetting. Hun komst wekt nogal wat opschudding; een tweetal met speren gewapende mannen treedt hun dreigend in de weg. „Wat zoekt gij, vreemden, op het grondgebied van Heer Moch?" snauwt er een. „Volk dat uit de binnenlanden komt, dulden wij hier niet!" Kalm legt de Noorman uit, hoe de vork in de steel zit. De krijgers geloven het maar half, tot een van hen ineens een betekenisvolle blik wisselt met zijn makker en de Noorman toevoegt: „Waar zal het stormen?" „In Ierland", laat Eric er zonder aarzelen op volgen. Zonder een woord te zeggen, treden de krijgers achteruit en kunnen Eric en Svein hun weg voortzetten. Echter met iets minder zorgeloosheid, want als deze krijgers van Heer Moch handlangers zijn van de gevreesde Fergus de Stormvogel, is deze ogenschijnlijk vredige havenplaats dan toch een piratennest?

„Tsjonge, waar zitten we hier" mompelt Svein, als ze langzaam tussen de menigte volk, die zich tussen de schamele huizen beweegt, doorlopen. „De handlangers van Fergus schijnen hier in een best blaadje te staan. En toch zijn dit lang niet allemaal vrijbuiters, als ik het even bekijk." „Pieker er niet over" geeft Eric ten antwoord, „je schiet er niets mee op." Kwaad doen ze ons hier niet, dat is de hoofdzaak. Verder mogen ze voor mijn part denken wat ze willen." Er wordt inderdaad weinig of geen aandacht aan hen geschonken, waarheen ze hun stappen ook richten. Doch met des te meer aandacht slaat Eric de bedrijvigheid in deze kustnederzetting gade. Saksers, Britten, Ieren, Noren, Denen en Goten zijn hier broederlijk verenigd om handel te drijven met elkaar, of met de magere vissers van de eilanden voor de kust. Tussen hen in slenteren de waakzame Pictenkrijgers van Heer Moch, die van deze welvaart een aardig graantje zal meepikken. Al met al ziet het er weinig uit als een piratennest en toch... Een luide schreeuw breekt zijn gedachten af. De mensen in zijn omgeving beginnen in de richting van de haven te lopen en Eric en Svein sluiten zich er bij aan. „Een schip met averij" hoort hij een vrouw in het voorbijgaan roepjen. „Een schip uit het Noorden." De Noorman fronst de wenkbrauwen en tuurt naar de ingang van de baai, waar met trage riemslagen een deerlijk gehavende Drakar, met zwaar slagzij, binnenkruipt. En dan trekt al het bloed uit Erics gezicht weg... Het is een van zijn eigen schepen...

Even staat Eric als aan de grond genageld en een bange vraag dringt zich aan hem op: waar zijn de andere schepen? Naast hem moppert Svein zachtjes. Dan voert de stroom volk, dat achter Mochs Picten-krijgers aanloopt, hem mee. De mannen aan boord wenden zo goed en zo kwaad als het kan de steven in de richting van de landingsplaats, die de Pictische wachters hen aanwijzen. Het is een drukte van belang en Eric hoort aan de toon van de gesprekken om hem heen, dat de mensen — merendeels bemanningsleden van de schepen in de baai — nogal in een paniekstemming zijn. „Natuurlijk is het het werk van die vervloekte Stormvogel of hoe die schurk zich ook noemt" klinkt een zenuwachtige stem in zijn nabijheid. Met een gegrom wendt Svein zich om. „O ja, en ik weet wel zeker, dat dat niet zo is." Eric geeft hem een peut in de ribben en trekt hem mee door de mensen naar het strand, waar men bezig is de gehavende boot aan land te zetten. „Kijk een beetje uit met wat je zegt" snauwt hij de Sakser toe. Hij slaat een snelle blik om zich heen en kijkt even scherp naar de man achter hem, een Ier, naar zijn kleding te oordelen. Even staart Eric in een paar donkere, schitterende ogen, dan wendt de man de blik af en kijkt belangstellend naar het aan wal brengen van de Noorse schuit. Vreemd, de man heeft alles gehoord, dat verried de blik in zijn ogen, terwijl hij probeert voor te doen, of hij geen woord verstaan heeft.

Steels loert Eric over zijn schouder om de Ier eens beter op te nemen. Hij ziet deze nog juist het hoofd afwenden en snel tussen de menigte verdwijnen. Dan trekt Svein hem mee, naar de plaats waar Bolan en een handvol van zijn krijgers in een kring van Pictische krijgers staan. De Gotenkrijger heft vermoeid de hand ten groet, als de Noorman door de krijgers heen dringt. „Bolan, gelukkig dat je er heelhuids afgekomen bent. Wat is er gebeurd? Waar zijn de anderen?" Bolan maakt een vaag gebaar over de zee. „Ik weet het niet. Die vervloekte piraten kwamen ineens uit de nevels opzetten. Ze waren in de minderheid, maar wij waren volkomen overrompeld." „Uit welke richting kwamen ze?" mengt een Pictenkrijger zich in het gesprek. „Uit zee, met de wind in de zeilen, terwijl wij aan de riemen zaten. Het was verschrikkelijk." „Dat is me wat moois", klinkt een stem uit de omstanders, die achter de kring van Pictenkrijgers nieuwsgierig meeluisteren. „Zitten we hier in de baai eigenlijk veilig? Zo meteen zeilt die troep schavuiten hier naar binnen. Van die Stormvogel kan je alles verwachten." Svein kijkt snuivend rond, maar op een scherpe blik van de Noorman houdt hij zich in. Op hetzelfde moment wenden de Picten zich zwijgend om en drijven de nieuwsgierigen achteruit. „Dit strand is voor de Noren", hoort Eric de aanvoerder zeggen, „laat hen met rust!" Er is niemand, die aan het gezag van Moch krijgers durft te tornen en even later zijn Eric en zijn mannen alleen. „Wel, ge hebt hun zeker gezegd wie ge zijt", mompelt Bolan verbaasd. „Die Picten waren tegen mij ook al zo voorkomend en hulpvaardig." „In het geheel niet", geeft Eric peinzend ten antwoord. „Het is de ring van Fergus, die het hem doet. Ik kan er geen hoogte van krijgen nog, maar als je het mij vraagt heersen er hier eigenaardige toestanden. Verbaas je desondanks over niets." Dat hij zelf van de ene verbazing in de andere zal vallen, zal de Noorman binnen enkele uren gewaar worden.

Na de eerste opwinding wordt de drukte om de Noorse boot geleidelijk minder en als de laatste nieuwsgierigen verdwenen zijn, kunnen Eric en zijn mannen eens ongestoord de schade opnemen. Het blijkt bij nadere beschouwing mee te vallen, al is de mast onherstelbaar gebroken. Maar het zeil hebben de Noren weten te redden. Om te beginnen wordt dit gebruikt om er een soort tent van op te zetten, zodat de mannen tenminste een onderkomen hebben voor de nacht. De voedselvoorraden hebben gelukkig niet geleden, en aangezien het al donker begint te worden, wordt besloten eerst voor de inwendige mens te zorgen. Al wil Eric proberen de boot weer op te knappen, haast hoeven ze niet te maken, want eerst moeten ze aan de weet zien te komen, wat er van de andere schepen geworden is. De mogelijkheid is niet uitgesloten, dat deze later komen opdagen. „Ze denken hier nu wel, dat het het werk van Fergus is, maar ze moesten eens weten", gromt Bolan, als ze bij een knappend houtvuur bijeen zitten. „Er zijn er hier, die genoeg weten", geeft Eric ten antwoord en hij verhaalt, hoe hij dank zij Fergus' ring ongemoeid de nederzetting kon binnen komen. „En toch moeten we opletten", vervolgt hij dan zacht. „Laat Fergus hier een paar handlangers hebben, het volk is erg op hem gebeten en het kon wel eens verkeerd met ons aflopen, als ze ontdekken, dat wij..." „Stil eens", onderbreekt Bolan hem fluisterend. „Ik hoor wat, ik geloof, dat we afgeluisterd worden."

Met een gegrom wil Svein opspringen, maar Eric houdt hem terug, terwijl hij Bolan beduidt zachtjes door te praten. Het bijna onverstaanbare gemompel van de oude Gotenkrijger vult weer de tent, als Eric lenig en geruisloos overeind komt en naar de ingang sluipt. Nog voor hij vijf passen gedaan heeft, hoort hij, nauw hoorbaar een zacht gerucht, als van voetstappen, die zich verwijderen. Hij springt naar buiten, met het zwaard in de vuist. Niets. Grimmig zoekt de Noorman achter de tent, achter de boot en tussen de glimmende rotsen. Maar de luisteraar is verdwenen, en niets duidt er op, dat hij er ooit geweest is. En toch weet de Noorman bijna zeker, dat hij zich niet vergist heeft. Bovendien heeft Bolan toch ook iets gehoord. Met een frons keert de Noorman terug naar de tent. „Wie zou dat geweest kunnen zijn?" zegt Bolan peinzend. „Wie heeft er belang bij ons af te luisteren? Men vertrouwt ons hier dus blijkbaar niet. En als degene, die hier net stond te luisteren, gehoord heeft waar wij het over hadden, kan hij nog denken, dat er reden voor is ook", vult de Noorman somber aan. En tegelijkertijd sluipt een donkere gedaante behoedzaam weg van het kleine Norenkamp. Met een triomfantelijke grijns kijkt de man, die in Ierse kledij gestoken is, nog eenmaal om en staat op het punt er haastig vandoor te gaan, als een geluid zijn oor treft. Vlug en stil als een schaduw verbergt hij zich en zijn ogen beginnen te flikkeren, als hij de twee Pictenkrijgers ziet, die met afgemeten passen op de Norententent toetreden.

Eric springt snel op, en de anderen volgen zijn voorbeeld, als het tweetal Pictenkrijgers eensklaps de tent binnentreedt. Er blijkt echter geen reden tot ongerustheid te zijn. „Mijn meester, de Heer van Dun Moch, heerser over alles wat leeft en beweegt tussen de zee en de bergen, spreekt tot U, Noorman, door mijn mond. Het is zijn wens, dat ge meegaat, zodat hij U ontmoeten kan." Eric fronst het voorhoofd en wisselt een snelle blik met Svein en Bolan. „En met welke bedoelingen wenst hij mij dan te ontmoeten?" vraagt Eric voorzichtig. „Dat werd ons, nederige dienaren, niet meegedeeld, doch het zijn zaken van groot gewicht." De Noorman beseft, dat hij moeilijk weigeren kan. Bovendien hebben de Picten tot nu toe geen blijk gegeven van vijandigheid, integendeel, en met een hoofdknik stemt hij toe. Op onderdanige afstand gevolgd door de Picten, begeeft hij zich even later langs een smal rotsig pad naar de Pictenburcht. Een is er die de Noorman nastaart. Dezelfde Ierse krijger maakt zich uit de schaduw achter de tent los en sluipt in het donker van de rotswand een eindweegs achter hem aan. „Dus ook hier heeft Fergus zijn helpers", mompelt de onbekende met flikkerende ogen. „De duivel hale hem. En dat zal nu waarachtig niet lang meer duren ook, haha." Na deze onheilspellende woorden verdwijnt hij als een schim in de nacht. Inmiddels heeft men Erics komst op Dun Moch reeds gemeld en terwijl de twee Picten onbeholpen buigend optreden, stapt Eric de grote burchtzaal binnen. Zijn ogen zijn gevestigd op de man, die hem in het midden van het rokerige vertrek met uitgestoken hand tegemoet treedt. Heer Moch is voor een Pict uitzonderlijk groot en fors gebouwd, en ziet er uit als iemand, met wie niet te spotten valt. Maar Mochs stem is vol vriendelijkheid, als hij Eric toeroept: „Welkom, welkom. Ik hoorde van de moeilijkheden, waarin ge geraakt zijt. Dit huis is het uwe. Moch, uw vriend, zijn dienaren, uw knechts. Zeg ons slechts wat ge wenst en het zal geschieden."

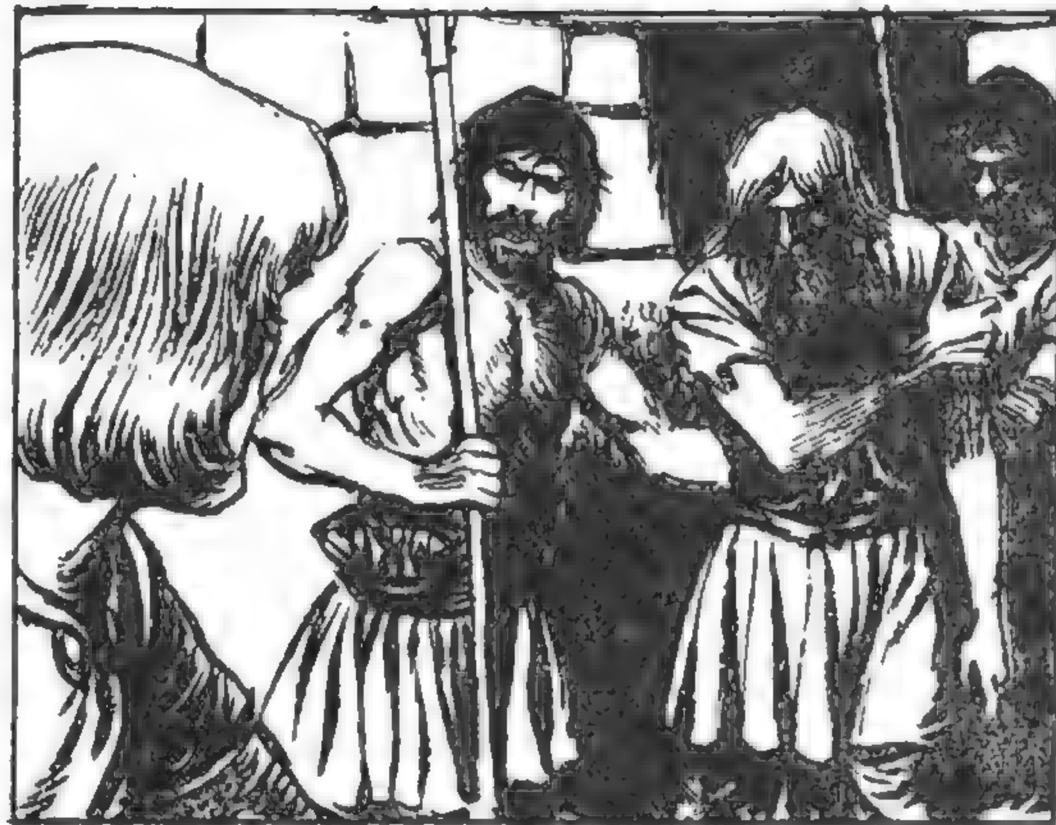

Eric slaagt er in zijn gezicht in de plooi te houden. Met een begrijpend knipoogje klopt Moch hem op de schouder en voert hem naar een zetel. „Ook ik bezit een ring van Fergus, zoals ge wel weten zult, alleen niet zo'n kostbare. Ongetwijfeld zijt ge een van zijn belangrijkste... eh... medewerkers. Ik zag meteen dat ik aan u een heel bijzonders mens had, nietwaar?" Eric antwoordt niet, want als zijn gevoel hem niet bedriegt, poogt Moch hem uit te horen. „Wij hebben dringend een schip nodig", zegt hij, alsof het de gewoonste zaak van de wereld betreft. „Bovendien moet ik weten, wat er van de rest van mijn kleine vloot terecht gekomen is." „Ik zal krijgers uitzenden lang de kust, in beide richtingen", haast Moch zich hem te verzekeren. „Morgenvroeg laat ik meteen een sterk schip gereed maken. „Eh, hebt ge nog nieuws van Fergus, edele heer?" Kijk, kijk, ineens ben ik edele heer, denkt Eric, die overigens met deze laatste vraag in zijn maag zit. „Ik zag hem kort geleden nog", geeft de Noorman dan nonchalant ten antwoord, „maar een boodschap heb ik niet." „Ach, ja ja", knikt Moch terwijl hij Eric onderzoekend opneemt. Deze begint al te vrezen, dat hij iets verkeerds gezegd heeft, als Moch ineens lijzig voortgaat: „Ja ja, deze Fergus de Stormvogel Er wordt beweerd, dat hij Ier is, maar dat heb ik nooit geloofd. Ik heb altijd het idee gehad, dat het een eh-noordeling is. Een Deen of.. of een Noor." Eric voelt de blikken van de Pict strak op zich gevestigd en hij kan ditmaal een glimlach niet onderdrukken. Want Moch denkt nu notabene zelfs, dat Eric de gevreesde Stormvogel is. Dat is misschien aan één kant wel gemakkelijk, maar het zou hem wel eens voor een gevaarlijke situatie kunnen zetten. „Laat ik U dan een goede raad geven", zegt Moch, die Erics stilzwijgen als een bevestiging van zijn vermoedens schijnt te beschouwen, „laat Moch U dan zeggen, Heer... eh... Noordeling, dat als ik Fergus de Stormvogel was, mij niet hier aan land zou begeven. Zijn vijanden zijn velen en zij zijn dichterbij dan ge denkt."

Eric knippert onnozel met de ogen. „Zijn vijanden zijn velen, ik weet het", mompelt hij, maar zijn vrienden eveneens. Een van deze vrienden is de Koning der Noren, die ge hier voor U ziet, Heer Moch. Ge kunt er van verzekerd zijn, dat ik Fergus de Stormvogel zal inlichten over de voortreffelijke wijze, waarop gij zijn zaken dient." De Pict verbleekt even en staart de Noorman wezenloos aan. „Gij... de Koning der Noren? En... Fergus de Stormvogel uw vriend? Wat is deze Fergus dan voor een schepsel? Een rover of een weldoener? Het is waar dat hij mijn kleine haven en nederzetting beschermt — zij het tegen een fikse vergoeding — maar een piraat is een piraat." Mochs woorden vertolken min of meer Erics eigen gedachten, doch hij gaat er niet verder op in. „Ge zult aan niemand zeggen, wie ik ben", drukt hij de dikke Pictenvorst op het hart, „en voorts kan ik U verzekeren, dat ik U diensten die ge mij bewijst — al doet ge het voor Fergus — rijkelijk zal belonen." Heer Moch wrijft zich buigend in de handen. Wetende wie hij voorheeft, wordt hij iets vertrouwelijker en onopvallend poogt Eric hem uit te horen. Veel meer dan hij al wist wordt hij echter niet gewaar. Het is echter wel duidelijk dat Fergus zijn zaakjes hier goed voor elkaar heeft. „Ik sprak U over zijn vijanden", gaat Moch geheimzinnig voort. „Ik heb aanwijzingen, dat er lieden zijn, die hem trachten op te sporen. Invloedrijke lieden, die..." Er klinkt een luide bons op de deur en twee Pictenkrijgers verschijnen, die een haveloze, bebloede gestalte met zich meevoeren. Verstijvend van schrik herkent Eric Bolan. „Is... Svein hier?" stoot de oude Gotenkrijger uit. „Svein? Welnee", geeft de Noorman ten antwoord, terwijl een hevige onrust bezit van hem neemt. „Dan is hij ontvoerd. Ontvoerd, door een bende schurkachtige Ieren."

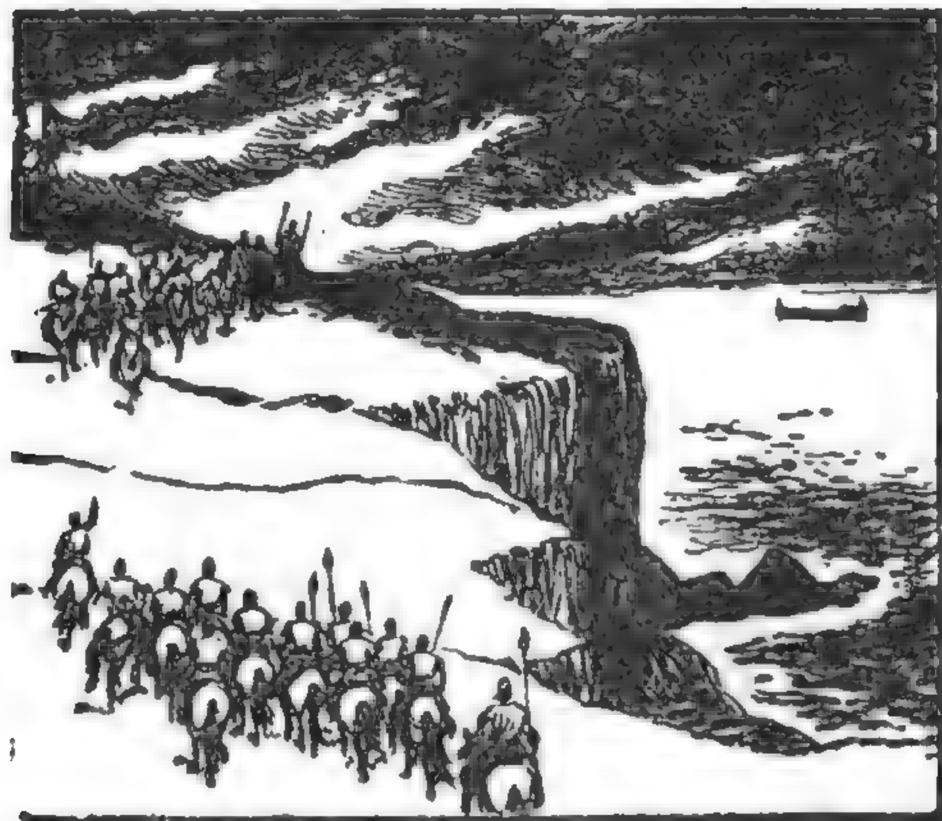
„Svein ontvoerd door Ieren?" stoot Eric verbijsterd uit. „Maar hoe? Waarom?" „Kort nadat gij weggegaan was, kwamen twee krijgers — het leken Picten — bij de tent en verzochten Svein mee te gaan. Ze beweerden dat gij, Heer, hem spreken wilde op de burcht hier! Helemaal vertrouwen deed ik het niet, maar het leek allemaal wel in orde, dus Svein ging inderdaad mee. Ik besloot echter om eens polshoogte te nemen. Onderweg naar de burcht overviel een aantal krijgers mij. Het waren Ieren. Klaarblijkelijk was hun taak te voorkomen, dat een van ons naar de burcht zou gaan. De Picten, die Svein haalden, waren dus ook verklede Ieren." „Kom mee", gromt Eric. Hij grist een schild van de muur, en met Bolan en enkele Pictenkrijgers dicht achter hem snelt hij naar buiten. „Als we snel handelen, kunnen we Svein misschien nog opsporen, zo lang geleden is het niet gebeurd", zegt hij tot Bolan. Het kost niet veel moeite, voetsporen te vinden van Sveins ontvoerders. De sporen leiden eerst landwaarts, buigen dan terug in de richting van de nederzetting. En dan slaakt Eric een ontstelde kreet. Daar voor hem ligt Sveins helm. Maar al te goed weet de Noorman hoe zeer de Sakser aan zijn oude helm gehecht is. „Zolang ik dat ding maar op heb, kan me niks gebeuren", placht hij altijd te zeggen. En liever vecht hij zich dood, dan van zijn trouwe hoofddeksel afstand te doen. Zweigend neemt Eric de zware helm op en met een gevoel van beklemming staart hij voor zich uit. Het kan haast niet anders of Svein moet iets vreselijks overkomen zijn. Maar waarom? Wie heeft er belang bij, Svein Langtand te ontvoeren? Plotseling herinnert hij zich de Ier, die op het strand vlak achter hem stond, en de geheimzinnige voetstappen bij de tent, deze avond. Ze spraken toen over Fergus en Fergus is ook een Ier. Een doordringende schreeuw roept hem terug tot de werkelijkheid. En zwak dringt de stem van de schildwacht boven op de klip tot hem door. „Daar gaat een schip het zeegat uit, een Ierenschip!"

Nog voordat de alarmkreet van de schildwacht verstorven is, stormt Eric de helling af, naar de landingsplaats. Vanuit de richting van Dun Moch klinkt de toon van de strijdhoorn en overal om hem heen begint het sluimerende dorp tot leven te komen. Norse mannen en angstige vrouwen drommen bijeen aan de haven en herhaaldelijk hoort de Noorman de naam „Fergus" noemen Blijkbaar is men bevreesd voor een piratenaanval. „Wat was dat voor een schip?" wendt Eric zich, bleek van spanning, tot een groepje schepelingen „Heeft iemand iets bijzonders bemerkt?" „Kort voor het vertrok sleepten een paar bemanningsleden nog een zwaar pak aan boord", mompelt een der zeevaarders. „Zoveel heb ik gezien." „Het was wel een vreemd stelletje", vult een ander aan. „Ze lagen hier al een tijdje, maar zelden zag je iemand aan boord Eric luistert al niet meer, hij weet meer dan genoeg. Het zware pak . het moet Svein geweest zijn. Een aantal Pictenkrijgers maakt ruim baan en de Noorman ziet Moch haastig op zich toetreden. „Het is om Fergus", fluistert Moch hem toe. „Ik zei het u reeds, Fergus' vijanden zijn dichtbij en zij weten te handelen. Deze vervloekte Ieren hebben ontdekt, dat gij..." „Ja", onderbreekt Eric hem, „ik begrijp het. Hoe staat het met het schip, dat gij ons geven zoudt? Als wij het ooit nodig hebben, is het nu!" Hulpeloos haalt de Pictenvorst de schouders op. „Het moet nog in gereedheid gebracht worden, Heer." „Te laat!" vult Eric aan. „Ik doe wat ik kan" verzekert Moch hem „Mijn krijgers volgen het schip langs de kust." De Noorman veert op. „Een goede gedachte, Heer Moch! Geef ons paarden, dan kunnen wij er ook achteraan gaan. Als het werkelijk zo is, dat ze Svein willen ondervragen, zullen ze niet ver gaan. Mogelijk kunnen wij hen onderscheppen, wanneer ze landen." Zo wordt besloten. Weinig ogenblikken later zitten Eric, Bolan en de Noorse krijgers in het zadel en verdwijnen in een wolk van stof in het donker van het hoogland.

Diep gebogen over de taaie wendbare Pictenpaardjes, jakkeren Eric en zijn mannen voort over het hoogland. Het duurt niet lang of de eerste van Mochs krijgers komen hun tegemoet. „Wat moeten wij doen, Heer?" wendt een van hen zich tot de Noorman. „Wat kunnen wij doen? Het Ierenschip blijft een flink eind uit de kust en niets wijst er op dat ze het plan hebben te landen." „Volgen", zegt Eric kort. „Vroeg of laat landen zij. Wat anders zouden zij van plan kunnen zijn? Svein noch ik hebben die kerels ooit eerder gezien, zij ons evenmin. Wat willen ze anders dan Svein uithoren over zijn betrekkingen met Fergus de Stormvogel?" De Pictenaanvoerder knikt peinzend. „Ze kunnen hem ook op zee-eh uithoren", mompelt hij, „en, als ze genoeg weten, over boord gooien." Eric klemt de lippen opeen en staart het schip, dat met trage riemslagen verder en verder westwaart glijdt, donker na. „Beste, brave Svein", mompelt hij, meer tegen zichzelf dan tegen de naast hem staande Bolan. „Als hij zijn helm nu nog maar had... Maar ik vrees, dat die oude ijzervreter de moed verliest, zonder dat ding op zijn hoofd." En inmiddels staart Svein Langtand met doffe ogen voor zich uit in het ruim, waar zijn ontvoerders hem aan een balk gebonden hebben. Hij kijkt amper op, als het luik opengaat en een tweetal Ieren de ladder afdaalt. Zwijgend nemen zij hun gevangene even op. Dan klinkt de stem van de voorste: „Dit is dus de man van Fergus... Dat hebben jullie handig gedaan, Conall. Het is me wel een knaap." Svein Langtand gromt diep in zijn keel en zijn machtige armen rukken aan zijn knellende boeien, maar tevergeefs. „Je bent een van Fergus' aanvoerders, is het niet?" zegt dezelfde Ier dan scherp. Diepe stilte. „Krijg je nog geen honger? Of wil je soms wat drinken?" Even flikkert er iets in Sveins ogen, maar hij klemt de lippen stijf opeen. „Hm, een zwijgzaam soort", mompelt de Ier. „Doch dat zal wel veranderen denk ik, als wij ons een tijdje met hem bezig gehouden hebben."

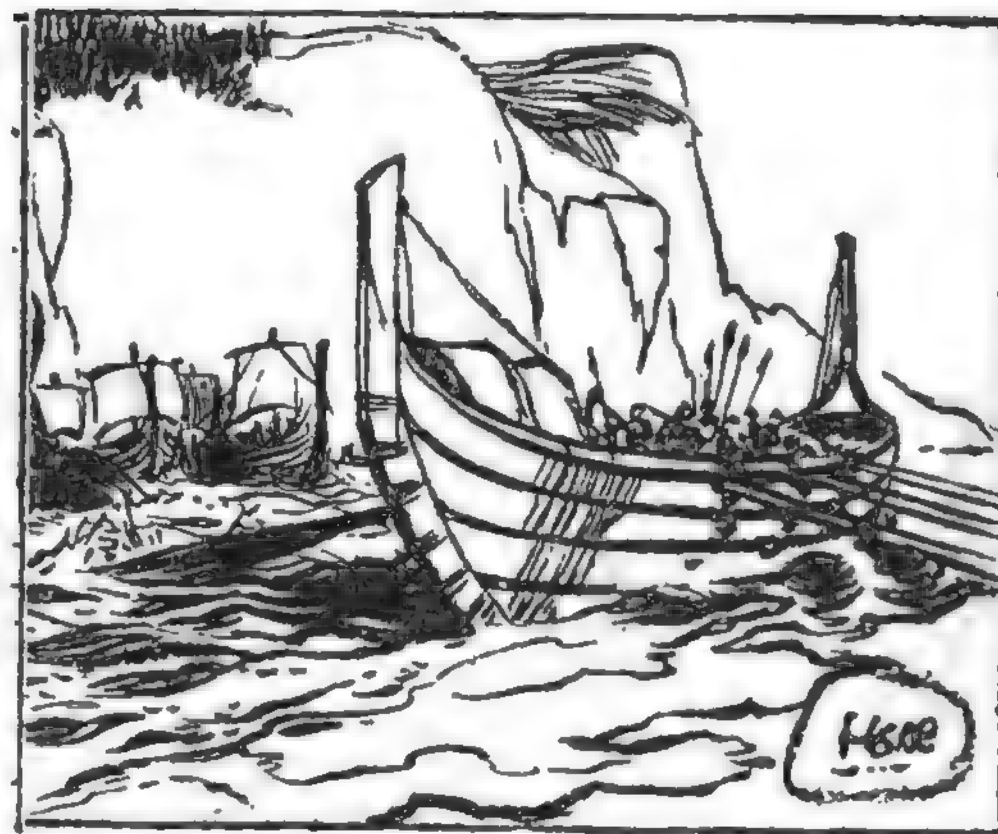

„Je kan doen wat je wilt, schurk", verbreekt Svein opeens met een grauw de stilte. „Het is toch afgelopen met me, dat weet ik, want ik ben mijn helm kwijt. En een mens moet sterven vroeg of laat, zei m'n grootvader altijd. Maar die lol gun ik je niet, dat je er bij mij een woord uitkrijgt. En bij de helm van mijn grootvader, die ik niet meer heb, dit is dan zogezegd het allerlaatste wat ik gezegd heb." Met een gerommel diep in zijn borst, dat een gegrinnik moet verbeelden, leunt Svein Langtand tegen de balk en sluit de ogen. „Je zult nog wel eens anders piepen, mannetje", bijt de Ier hem nijdig toe. „Je zult er om smeken te mogen praten." En met een lachje, dat Svein ondanks zijn trotse, koppige woorden een rilling bezorgt, verlaten zij het ruim. Zacht deinend op de golven vervolgt het schip zijn weg en het kost Eric en zijn troep tot nog toe weinig moeite, bij te blijven. Maar op een hoge klip houdt de Pictenaanvoerder zijn paardje in en staart somber naar de donkere woudrand, die aan de andere zijde van de glooiende vlakte opdoemt. „Waar gaan ze in 's hemelsnaam naar toe?" mompelt Bolan. „Het lijkt wel, of ze regelrecht naar Ierland varen." Ook Eric begrijpt er weinig van. „We moeten dat schip in het oog blijven houden, anders raken we Svein kwijt. En dat gevaar is groot, want deze kust wemelt van de diepe fjorden, waar we dus omheen moeten trekken. In de tijd, die we daarvoor nodig hebben is het schip mijlen verder. Bolan, jij gaat dus met onze mannen terug naar Dun Moch en volgt per schip, zodra het gereed is." „En gij, Heer?" wil Bolan fronsend weten. „Ik blijf met de Picten het Ierenschip volgen." „Wij gaan van hier niet verder", mengt de Pictenhoofdman zich in het gesprek. „Dit is de grens van ons gebied. En ik raad u aan, edele heer, ook terug te keren. Het is een onbekend, geheimzinnig gebied. Geen mens, die zich daar waagde, is ooit teruggekeerd." Ongelovig haalt de Noorman zijn schouders op. „Zo ge wilt! Dan ga ik alleen verder."

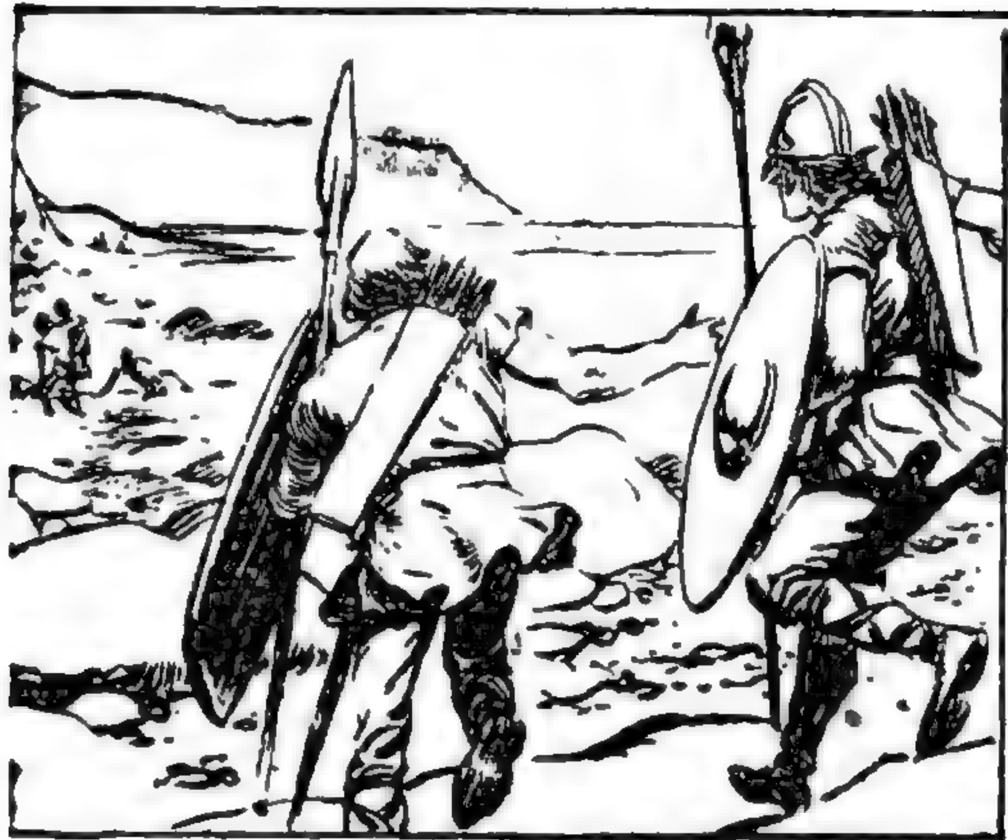
Vergeefs pogen de Picten en ook Bolan Eric van zijn voornemen af te brengen, maar als dat niet lukt, bieden de Noren als één man aan, hem te vergezellen. Met het oog op het schip, dat toch bemand moet worden, kiest de Noorman tenslotte twee in de strijd beproefde krijgers uit en even later scheiden zij... hoofdschuddend nagestaard door de aanvoerder der Picten. Eric besluit in ieder geval de waarschuwing ter harte te nemen en zoveel hij kan ontmoetingen met de gevreesde bewoners van dit gebied te vermijden. Onder het voortrijden overdenkt hij nog even de afspraak, die hij met Bolan gemaakt heeft. De Noren zullen alleen overdag varen, zodat Eric, als hij het Norenschip ziet komen, met de rode mantel die hij van de Pictenaanvoerder meegekregen heeft, signalen kan geven. Zwijgend en behoedzaam zoeken zij hun weg door het woud, dat hier het hoogland tot aan de steile kust bedekt. Het kost soms moeite, het schip in het oog te blijven houden. Meermalen is het geheel uit het gezicht, maar steeds zien zij het, onveranderlijk in dezelfde koers varende, weer terug. En eens te meer vraagt de Noorman zich verbijsterend af: Waarheen? De enige logische verklaring, die hij had, was, dat de Ieren wilden wachten met landen, tot zij het gebied van Moch voorbij waren. Maar nog steeds blijkt van een landing niets, hoewel ze Mochs grondgebied toch reeds lang achter zich hebben. Eensklaps houdt de Noorman met een ruk zijn paardje in. Als schaduwen zo snel schieten opeens vier, vijf schepen van achter de rotsen vandaan. „Aha", mompelt de krijger naast hem, „dat is het dus. Ze hadden een afspraak met elkaar." „Nee", stoot Eric uit, „nee, kijk! Ze vallen het Ierenschip aan."

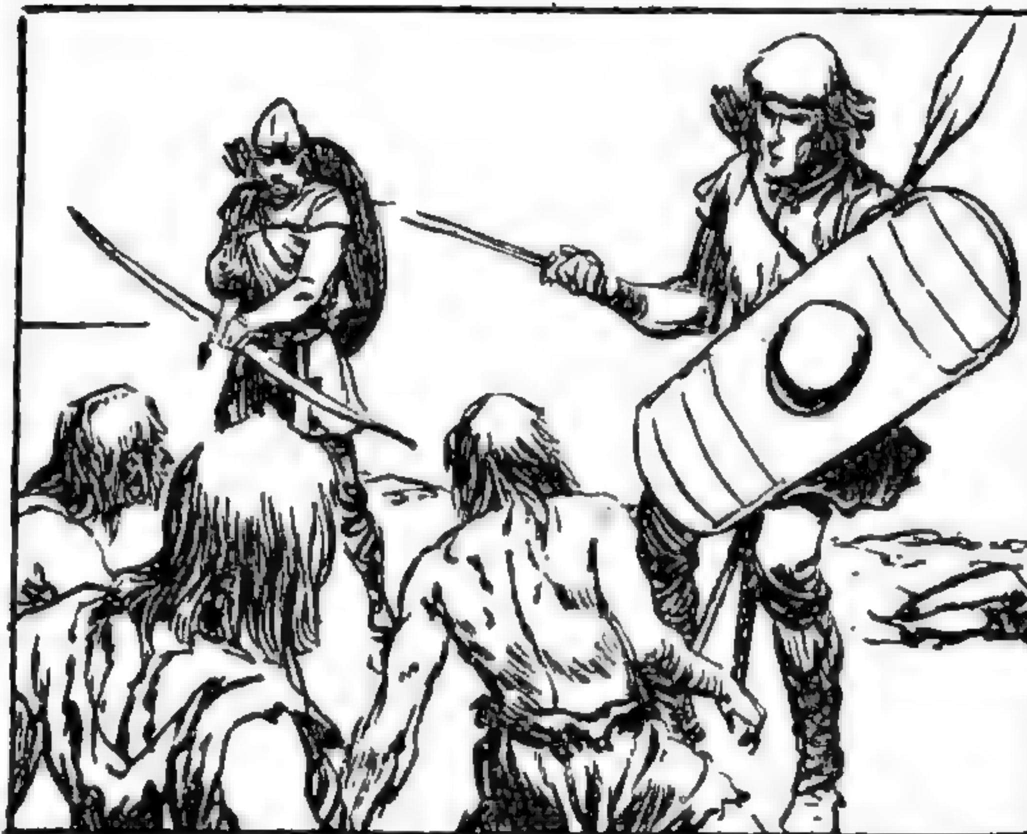

De plotselinge verschijning van de vloot brengt het Ierenschip in rep en roer. Dreigend richtten zich speren, pijlen en bogen op de naderende overmacht en de aanvoerder der Ieren brult hun toe: „Wij voeren de vlag van de grootvorst van Ierland. Ruim baan of het loopt slecht met jullie af." Een ruwe lacht klinkt op van een der andere schepen. „Eerder met jullie... Maling aan de vorst van Ierland. Hier is de sterkste de baas en dat zijn wij." „Zijt ge mannen van Fergus de Stormvogel?" schreeuwt de Ier terug, die eensklaps bedenkt, dat in dit geval de aanwezigheid van Svein een aardige troef in hun handen zou zijn. „De duivel hale de schurk", is het antwoord. „Wij zijn mannen van Thore de Deen en dat zullen jullie niet navertellen." Er vliegt een zware speer over de reling en het volgende ogenblik vallen de Deense rovers van alle zijden aan. Ademloos volgen Eric en zijn twee mannen de strijd daar beneden. Zwak klinken het geschreeuw en het wapengekletter tot hen door en het is duidelijk te zien, dat het Ierenschip het onderspit gaat delven. Hoewel hij nauwelijks weet, hoe hij zou kunnen helpen, kan Eric toch niet werkeloos blijven toezien, want op het schip, dat daar ten onder gaat, bevindt zich een van zijn trouwste vrienden. Hij laat een krijger achter bij de paarden en met de ander begint hij de moeilijke, gevaarlijke afdeling langs de glibberige, steile rotsen. Het lijkt een eeuw te duren voor zij beneden zijn. Dan zien de twee Noren nog juist de piratenvloot achter een bocht in de kust verdwijnen. Het schip, dat Svein Langtand als gevangene meevoerde, drijft als een vreemd, gewond zeedier langzaam op de kust aan, stoot tegen een rots en blijft zacht wiegend liggen. Niets beweegt meer aan boord. Geen sterveling vertoont zich en in de stilte klinkt alleen het suizen van de bries en het naargeestige gekraak van het wrak

Is Svein Langtand jammerlijk omgekomen in het wrak? Is hij vermoord door de piraten?... Verdronken?... Dat zijn de bange vragen die Erics gedachten beheersen, als hij met zijn krijger over de glibberige rotsen naar het wrak toekruipt. Dan bemerkt hij ineens een beweging op het strand en zijn ogen vernauwen zich, als hij vier, vijf druipnatte gestalten ontwaart, die wankelend en aan het eind van hun krachten aan land strompelen. Ieren? Piraten, die tijdens de strijd over boord zijn geraakt? „Kom mee, vlug", bijt hij zijn metgezel toe, „voor ze genoeg tot zichzelf gekomen zijn om weerstand te bieden." Met het zwaard in de vuist stormen de Noren naderbij en onder het lopen ziet de Noorman ver voorbij de plek, waar het drietal uit het water gekomen is, een tweede groepje drenkelingen van naar schatting drie man. De drie mannen, Ieren ziet Eric nu, pogen overeind te komen bij Erics nadering, maar de Noorman zet een van hen het zwaard op de borst en snauwt: „Blijf waar je bent, allemaal, of we maken korte metten met jullie." De aanblik van Erics krijger, die zijn zwaard weer geborgen heeft en het stel nu met pijl en boog onder schot houdt, mist zijn uitwerking niet. „Komen jullie van de vloot of van het piratenschip?" bijt de Noorman de drenkelingen toe. Ze loeren bedachtzaam naar hem en aan hun blikken merkt Eric, dat ze hem herkend hebben. „Van het schip, waar je vrind aan boord was", gromt een van hen dan. „Waar is die nu? Antwoord schurk." Maar in plaats van een antwoord klinkt er op dat moment een gil, die hen allen de haren te berge doet rijzen.

Met een half oog op de Ieren kijkt Eric snel om. De schreeuw kwam van boven, waar zijn tweede krijger bij de paarden achtergebleven is. En dan stokt de adem hem in de keel, als hij de kleine donkere gedaante ziet, die traag wentelend naar omlaag stort. Huiverend wendt de Noorman zich tot de Ieren. „Het is hier niet pluis. We moeten hier vandaan, schiet op en kom mee!" „We blijven hier", gromt een der Ieren met een dreigende blik. „We voelen er niets voor om ons door jou en je stelletje een kopje kleiner te laten maken." De kerels kijken elkaar snel aan. De Noorman is op zijn hoede en gaat wat achteruit, terwijl ook hij zijn zwaard voor pijl en boog verwisselt. Inmiddels spieden zijn ogen langs de klip naar een levensteken van zijn krijger, hoewel een gevoel hem zegt, dat dit niet komen zal. „Ik geef je mijn erewoord, dat jullie geen haar gekrenkt zal worden", zegt de Noorman haastig. „Maar schiet op! Er dreigt gevaar, ik voel het. Als we ons niet uit de voeten maken, gaan we er misschien allemaal aan." „Grote hemel", stoot Erics krijger opeens uit. „Daar gebeurt wat." Vriend en vijand volgen zijn blikken langs het strand. Het drietal drenkelingen, dat hun richting uitkwam, wordt ineens bedolven onder een overmacht van donkere kleine krijgers. Zwak dringt hun woest krijgsgebrul tot hen door en als de Ieren zien wat zich daar afspeelt, springen ze ontzet overeind. „Doe verder met ons wat je wilt, maar kom mee", hijgt er een. „Snel, of ze ontdekken ons ook en dan is het te laat." „Ik vrees, dat het al te laat is", zegt Eric grimmig, terwijl hij met een blik over zijn schouders als laatste achter de rotsen verdwijnt.

ERIC DE NOORMAN 26

Onder het voortlopen bedenkt Eric, dat hun toestand verre van rooskleurig is. De geluiden duiden er op, dat ze aan alle zijden omringd zijn door sinistere, kleine krijgers, die zoëven de drie ongelukkige schipbreukelingen doodden, en nu zonder twijfel op zoek zijn naar Eric en de vijf Ieren, die zich bij hem aangesloten hebben. De Noorman voelt er niets voor, het tot een gevecht te laten komen met de horde kleine woestelingen. Ten eerste bezitten alleen hij en zijn krijger wapens, maar zelfs al zou hij een deel van zijn bewapening afstaan aan de Ieren, dan nog zou een strijd geen uitkomst bieden. Het enige is, te pogen Mochs grondgebied te bereiken, maar hoe? De Noorman ziet geen kans de hoogvlakte te bereiken, de rotsen rijzen steil omhoog en er is nergens een pad te bekennen. Langs het strand is het eveneens uitgesloten; op vele plaatsen lopen de klippen tot ver in zee door en bovendien zouden ze meteen ontdekt worden, zodra zij zich op het open strand zouden wagen. Hijgend en strompelend zoeken de mannen hun weg in de schaduw van de rotswand, waar dichte begroeiing tussen de vaak metershoge rotsblokken ten minste nog gelegenheid tot wegschuilen biedt. Af en toe luistert Eric scherp en neemt het terrein achter hem nauwkeurig op. Tot dusverre kan hij niet merken, gevolgd te worden. „Het lijkt mij het beste, te wachten tot de griezelige mannetjes het zoeken hebben opgegeven en verdwenen zijn", fluistert hij tot de krijger naast hem. „We zullen hier ergens wel een schuilplaats vinden." Nauwelijks heeft hij dit gezegd, of een der Ierenkrijgers, die in de voorhoede loopt, slaakt een zachte kreet. En gelijktijdig ontdekt ook Eric de donkere gedaanten, die sluipend achter de rotsen vandaan komen. Ze zijn ontdekt!

„Terug!" bijt Eric de mannen toe en dicht op elkaar duiken ze weg in de wirwar van dode takken onder de overhangende klippen. Er is nog een mogelijkheid dat ze hier hun achtervolgers kwijt kunnen raken. Maar voor ze honderd meter afgelegd hebben, staat de voorste Ier opnieuw stil en wijst met trillende vinger vooruit... Ook daar zijn de kleine donkere krijgers. „Luistert", zegt de Noorman kort tot het vijftal Ieren. „Misschien valt er met die kerels te onderhandelen, al geloof ik er zelf niet erg in. Vrienden zijn we niet, maar het is beter dat nu te vergeten. Mijn krijger en ik zullen onze wapens verdelen; zeven man zijn altijd meer waard dan twee." De Ieren knikken verheugd; vier van hen krijgen de speren en bogen van Eric en zijn krijger, voor de vijfde is er slechts nog een dolk, maar gebonden aan een stevige tak vormt ook dit een aardig wapen. De Noorman zet Sveins helm op, en terwijl de twee boogschutters de vijand onder schot nemen, stapt Eric onbevreesd naar voren. Zijn plotselinge verschijning brengt nogal wat ontsteltenis teweeg bij de kleine krijgers maar zij herstellen zich gauw, als ze zien, dat de Noorman de hand opheft in het vredesteken. „Wij zijn vredelievende lieden", zegt hij luide, „en afgedwaald. Zegt ons slechts..." Een gillende kreet onderbreekt zijn woorden. Net bijtijds kan hij de speer ontwijken, die op hem toesuist. En het volgend moment stort de troep met een woest gekrijs naar voren...

De voorste twee, drie vijanden storten neer, getroffen door de pijlen van Erics krijger en de Ierse boogschutter. Even vertraagt de aanval hierdoor en de Noorman springt snel terug naar zijn mannen. Aan de rand van het dichte, ondoordringbare kreupelhout scharen de zeven zich dicht aaneen tegen de overmacht, die een diep ontzag blijkt te hebben voor de twee boogschutters. Zelf bezit geen der donkere dwergen een boog, zodat het waarschijnlijk is, dat zij dit wapen niet eens kennen. Maar des te beter kunnen zij met hun korte speren overweg en na de eerste paar vergeefse stormlopen bestoken de twee troepen elkaar op veilige afstand met speren en pijlen. De twee pijlkokers zijn echter spoedig uitgeput en zodra de sinistere krijgers dit bemerken, vallen zij opnieuw en met verdubbelde hevigheid aan. De twee Noren en de drie Ieren die nog in leven zijn, vechten als duivels en aanvankelijk weten zij met hun vervaarlijke lange lansen hun tegenstanders van zich af te houden. Maar de kleine troep weet, dat zij ten dode opgeschreven is. Wanhopig zoeken Erics ogen een uitweg. „Terug in het kreupelhout!" stoot hij hijgend uit. „Bij elkaar blijven! Daar kunnen wij het misschien nog een tijdje uithouden." Maar waarvoor eigenlijk? Ja, waarvoor? Hulp behoeven zij niet te verwachten hier, mijlen en mijlen verwijderd van hun vrienden, die vergeefs op hen zullen wachten. „Mij krijgen ze niet in handen", snauwt de Ier, die vlak achter Eric aan door het hout dringt. „Niet levend eheheh..." Ze staan stil op een plek, waar een omgevallen boom een kleine opening in de wirwar van takken gevormd heeft en luisteren. Overal kraakt het om hen heen en huiverend horen zij de schrille kreten, waarmee de dwergachtige krijgers contact met elkaar houden. „Nu dan", zegt Eric grimmig, terwijl hij zijn zwaard vast omklemt, „daar komen zij. Dit wordt het einde."

In ademloze stilte wachten de mannen af. Om hen heen klinken zacht en onheilspellend voetstappen van de vijand. „Als ongedierte in een hoek gedreven om afgemaakt te worden", mompelt Eric bitter. „Wat is dit voor een einde? Een zinloos sterven..." „Ik sterf voor mijn koning, dat is toch zeker niet zinloos", zegt de Noorse krijger met een grimas, die een grijns moet verbeelden. „Ik wed, dat mijn krijgsmakkers me zouden benijden, als ze het wisten." De krijger doet zijn best nonchalant en koelbloedig te zijn, maar het mislukt jammerlijk. „Als ze het wisten, daar in Noorwegen..." mompelt Eric en dan springt hij naar voren, waar enkele gebogen gestalten uit het donker nader sluipen. Met vlammende ogen en wapperende haren laat hij het scherp van zijn zwaard neerdalen en de drie donkere dwergen wijken uiteen. Een gillend gekrijs barst los en opeens is de vijand overal tegelijk. De vijf Noren en Ieren vechten zwijgend, rug aan rug in een kring en plotseling verlaat de angst hen. Wat meer hebben zij te vrezen dan de dood? De dood, die reeds in hun midden staat... Menig tegenstander laat daar op die plek het leven tegen de vijf gedoemden, voordat de eerste van hen valt. Eric ziet het in een flits gebeuren, het is een der Ieren. En het volgend ogenblik wordt iets met grote kracht tegen zijn schouder geslingerd. Het lijkt of alle lucht uit zijn longen geperst wordt. Wanhopig vecht hij tegen de bewusteloosheid, die hem dreigt te overmannen. Zijn strijdmakkers slaken een jammerende kreet, als de Noorman langzaam door de knieën gaat. Hij ziet een der donkere krijgers op zich toesluipen. Vaag hoort hij een woest schallend krijgsgehuil en het laatste, wat hij zich bewust is, is het geluid van stampende voetstappen, dat op hem toekomt, nader... nader...

Met ijzeren zelfbeheersing dringt de Noorman de duizeling, die zijn geest dreigt te benevelen, terug, als hij de voetstappen bij hem hoort stilstaan. Het klinkt alles als in een verre bange droom: de kreten, het gejammer om hem heen. Hij moet bij kennis blijven, zijn strijdmakkers helpen. Hij poogt zich op te richten op de ellebogen en ineens grijpt een sterke hand hem beet en trekt hem omhoog. Noorse handen. Noorse kleding, Noorse stemmen, het gezicht van Bolan de Gotenkrijger, de verweerde koppen van de krijgers, zijn krijgers. „Als ooit de redding op het nippertje is geweest, dan is het nu", klinkt de stem van Bolan ontroerd en verheugd tegelijk. De Noorman kan slechts knikken. Hij staart om zich heen. Doden Ieren, talloze donkere krijgers, lelijk als dwergen. Dan vinden zijn ogen het stille lichaam van de Noorse krijger, die hem vergezelde. „Niet zinloos is het, sterven voor de koning", zei hij. „We ontdekten het wrak van het Ierenschip", begint Bolan weer. „Gelukkig, dat ik besloot aan land te gaan." De Noorman klemt de lippen opeen en strekt zijn rug. Zijn schouder, waar de zware strijdknots hem raakte, doet ondraaglijk pijn, maar hij let er amper op. „Zijn ze allen dood, de Ieren?" vraagt hij gespannen. „Eén leeft er nog", haalt Bolan onverschillig de schouders op. „Daar..." Met grote passen begeeft de Noorman zich naar de plaats, waar enkele krijgers om de roerloze gestalte van de Ier heenstaan. De man ademt zwaar en kijkt amper op, als Eric hem zacht op de schouder klopt. „Hij moet blijven leven", zegt de Noorman gejaagd. „Het moet. Hij is de enige, die ons misschien kan vertellen wat er van Svein Langtand geworden is."

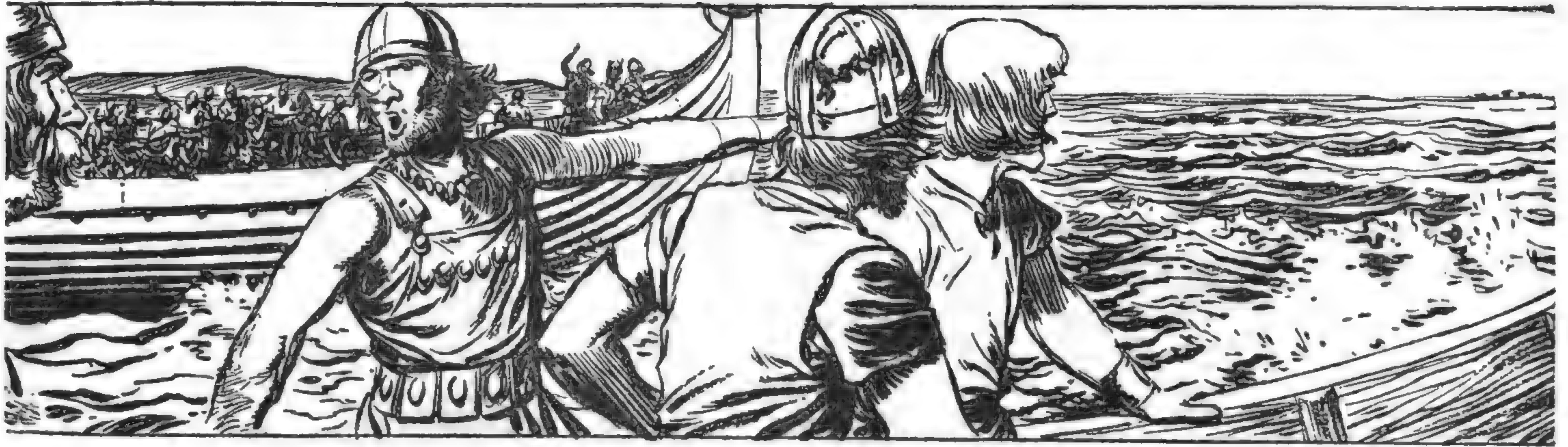

Al heeft de Ier de ogen gesloten, toch blijkt hij Erics woorden verstaan te hebben. „Svein... Langtand", herhaalt hij nauwelijks hoorbaar, „als dat de... Saksische reus is, die in het ruim gevangen zat..." „Is hij dood?" vraagt de Noorman hees. „Is hij in het ruim achtergebleven of...?" De Ier schudt het hoofd. „Gij, Vorst der Noren, vergeving". stamelt hij. „Het is een vreselijke vergissing geweest. Wij dachten, dat..." „Ja ik weet precies, wat je dacht. Svein Langtand, waar is hij?" stoot de Noorman in onverdraaglijke spanning uit. „Zeg het ons." Een flauwe blos overtrekt het gezicht van de Ier. Zijn ademhaling gaat opeens veel sneller en zijn ogen zoeken de Noorman. „Aan boord van het schip, het schip van de piraat", komt het nauwelijks hoorbaar over zijn lippen. „Thore de Deen." „Dus hij leeft nog", stoot Eric opgewonden uit. Dodelijk vermoeid knikt de gewonde met het hoofd. „Aan boord van de Deen... gebracht..." Eric denkt razendsnel na. Als de piraten de moeite hebben genomen Svein aan boord te nemen, moeten ze daar wat mee voor hebben. Waarschijnlijk hopen ze een losgeld voor hem te kunnen krijgen. „Waar gingen jullie naar toe? Waar kwamen jullie vandaan?" zegt hij, terwijl hij de Ier poogt wakker te schudden. „Wie in Ierland heeft losgeld over voor een man van Fergus?" Opeens richt de Noorman zich half op en staart naar het wasbleke gezicht van de Ier. Hij zal nimmer een antwoord op deze vragen krijgen, de man is dood. Zwijgend kijken Eric en Bolan elkaar een ogenblik aan. „Arme Svein", mompelt Eric dan. „Hoe vinden we hem ooit terug? Geen enkel aanknopingspunt, niets dan alleen de naam van de piraat, Thore de Deen. En de hemel mag weten, waarheen die op het ogenblik op weg is."

„Waarheen ze ook gaan, ontlopen zullen ze ons niet", zegt Bolan bemoedigend. „Wat zegt ge er eigenlijk van, dat twee van onze schepen weer terecht zijn?" Eric kijkt verrast op. Pas nu realiseert hij zich hoe groot het aantal krijgers is, dat Bolan bij zich had. „Twee schepen wisten te ontkomen", knikt Bolan glimlachend, „verscholen zich ergens in een diepe kreek en de bemanning is over land naar Mochs burcht gegaan. Toen het gevaar geweken was, hebben ze de schepen weer opgehaald." Een vleug van een glimlach verheldert even Erics gezicht. „Dan telt onze troep nu dus..." „Zesentachtig man, op de kop af", grijnst Bolan voldaan. Inmiddels is verzamelen geblazen en de troep keert terug naar de kust. „Het derde schip is bij Moch achtergelaten, hij heeft beloofd het in orde te maken", vervolgt Bolan. Eric knikt peinzend. „Die Ieren wilden Svein natuurlijk uithoren over zijn betrekkingen met Fergus", zegt hij, „hij is de slimste niet en waarschijnlijk Arme Svein... Het ergste is, dat hij zijn helm kwijt is, dat betekent voor hem zowat het einde van alle dingen. En als we nu maar wisten, wie de opdrachtgever van de Ieren is, die Svein ontvoerden!" Zwijgend glijden Erics ogen van de twee sierlijke schepen, gaaf en sterk, naar de troep krijgers. Bolan schijnt zijn gedachten geraden te hebben. „Ge kunt beter wachten tot het derde schip klaar is", zegt hij bedenkelijk, „de schepen zijn overbemand en liggen diep in het water. Voor een korte tocht met goed weer gaat het wel, maar..." „Dan laten we de helft terugkeren naar Moch", valt Eric in. „Dan zijn de schepen lichter en schieten we ook sneller op." „Twee tegen zeven", mompelt Bolan, „een handvol mannen tegen een hele bende." „Al had Thore zeventig schepen, Heer Bolan, we gaan er achteraan", zegt de Noorman met een grimmig lachje. „En ik zal niet eerder rusten voor ik Svein zijn helm teruggegeven heb."

Er gaat een luid protest op, als Bolan Erics voorstel aan de krijgers mededeelt; geen van hen voelt er wat voor tot de achterblijvers te behoren. Liever riskeren zij de tocht in de overvolle boten en zuchtend stemt de Noorman toe. Met verdubbelde ijver duwen de mannen de boten vlot, de wind pakt de zeilen en schuimspattend scheren de schepen over het water. De jacht op Thore de Deen en zijn bende is begonnen. Om zo min mogelijk kans te lopen op een ontmoeting met zeeschuimers blijft Eric een flink eind uit de kust. De zee is kalm en de wind gunstig. Met een frons glijdt Erics blik echter af en toe langs de westelijke kim, waar zich donkere wolken beginnen te vertonen. De schepen liggen weliswaar niet zo laag in het water, als hij heeft gedacht, maar ze konden toch wel eens benauwde ogenblikken meemaken, als het kwaad weer zou worden. Voortdurend spiedt de uitkijk boven in de mast de horizon af naar zeilen. Van de vloot van Thore de Deen is niets meer te bekennen en Eric hoopt vurig, dat de rovers niet ergens aan de kust een wijkplaats hebben, want dan zijn zij er misschien al lang voorbij. „Het waren Ieren", houdt hij zich steeds voor, als om zijn twijfel weg te redeneren. „Ze voerden Svein als gevangene met zich mee. Waarschijnlijk is het dus, dat Thore de Deen meent een belangrijke vangst gedaan te hebben. Anders had hij de Sakser wel overboord gegooid. Dat moet hij dan van een der Ieren gehoord hebben. En als deze hem dan ook nog verteld heeft, in wiens dienst zij voeren kan Thore nu dus op weg zijn daarheen om Svein tegen een losgeld uit te leveren." Een schrille schreeuw van de uitkijk doet hem opzien. Ook op Bolans schuit ontstaat beweging. De schipper komt haastig op hem toe. „Hebt ge ze gezien, Heer?" „Schepen, ja", knikt de Noorman, fronsend, „roeischepen als ik het wel heb." „We kunnen maar beter..." begint de schipper, doch Eric valt hem kort in de rede: „Zij kunnen ons vertellen, of Thore de Deen met zijn vloot voor ons uit is. Wend de steven, roerganger, we gaan er recht op af!"

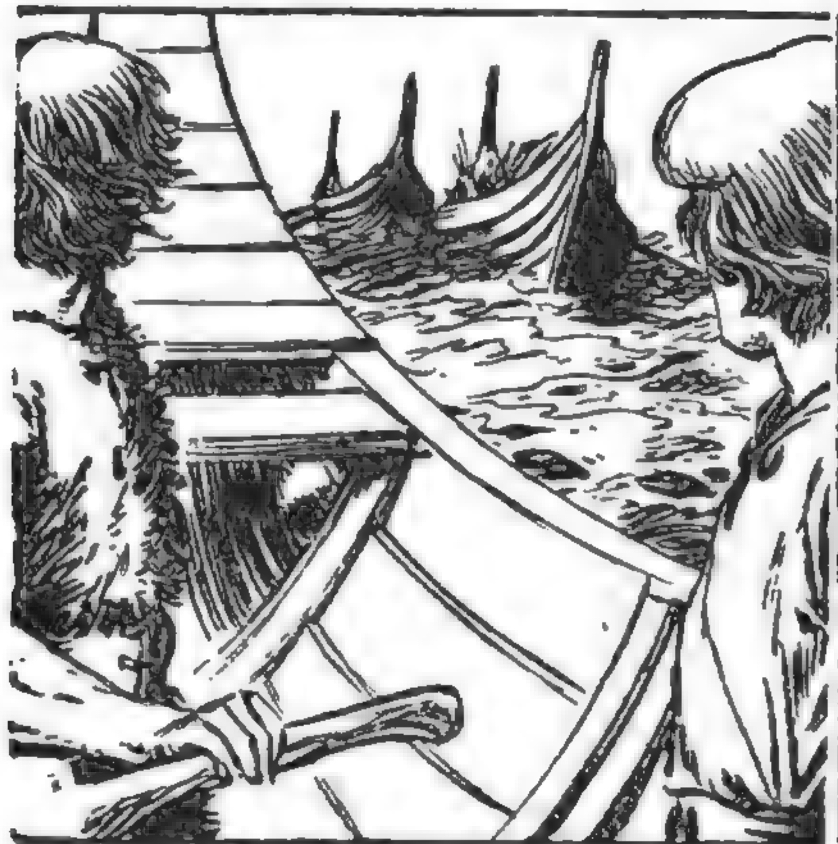

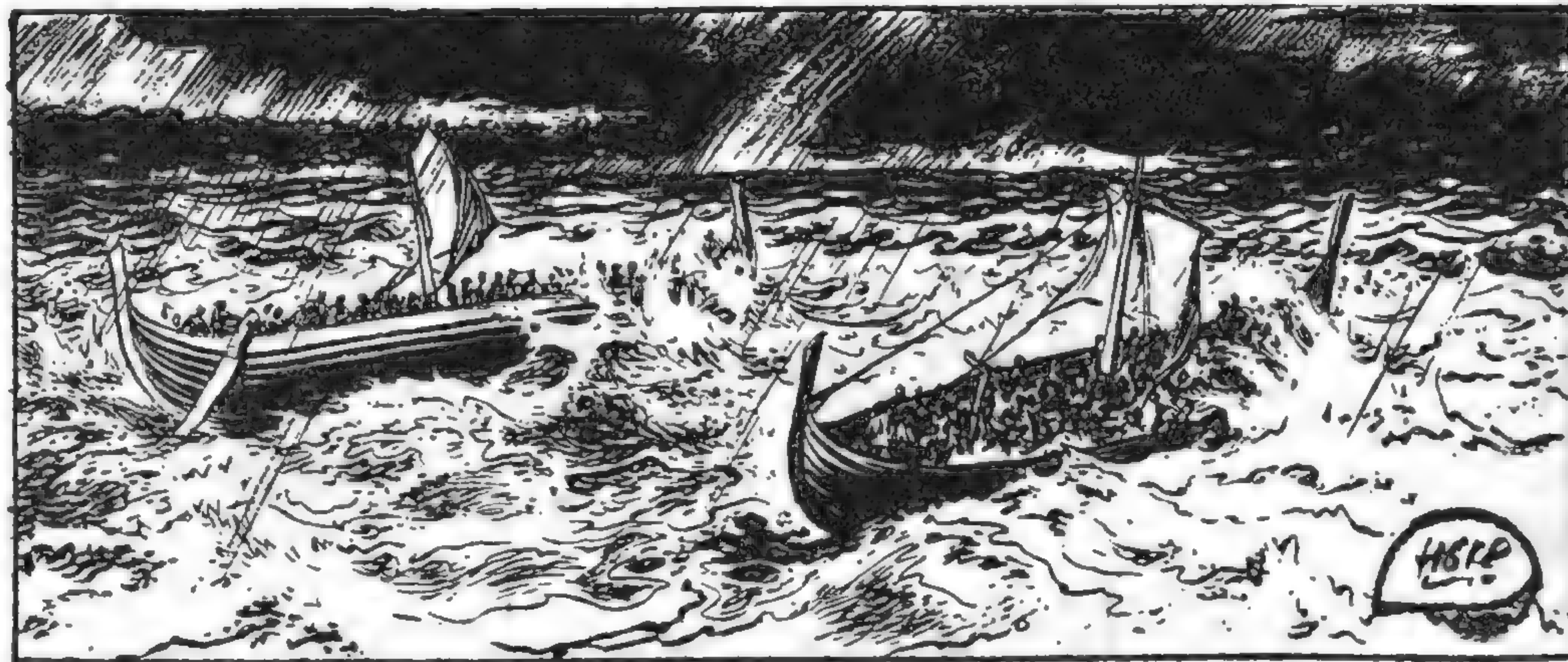
Een prikkelende spanning neemt bezit van de bemanning, als de twee Drakars langzaam draaien op de golven en in een wolk van schuim de vloot roeischepen tegemoet zeilen. „Geen zorgen, schipper", glimlacht de Noorman nonchalant. „wij hebben de voordelen dit keer, al zijn de anderen ook in de meerderheid. Zouden die daar wat in de zin hebben, dan zijn wij in een minimum van tijd weer uit hun vaarwater." De schipper knikt zwijgend, maar kijkt voor alle zekerheid zijn wapens nog eens na. Op zijn eigen schip volgt Bolan scherp de bewegingen van Erics vaartuig, gereed om ogenblikkelijk koers te wijzigen. Een muur van glimmende kille lansen golft hun richting uit, als de twee Noorse schepen binnen gehoorafstand komen. „Afstand houden, jullie", buldert een dreigende stem. „Afstand, roverstuig, of je zult onze tanden voelen". „Wij zijn vredelievende zeevaarders", schreeuwt Eric, die de houding van de Ieren maar al te goed begrijpt, „we vragen slechts een kleine inlichting. Hebt gij een vloot van zeven zeilen kort geleden gezien?" „Dat hebben wij, ja", geeft dezelfde stem weer ten antwoord, „en wij dachten toen, dat dat wel eens een troep van die Deense haaievellen zou kunnen zijn die handelsschepen leegroven. En dat denken wij, nu wij jullie zien, ook. Scheer je weg, gebroed!" „Als gij ons vertellen wilt, waarheen die schepen gingen, zijn wij u dankbaar", buldert Eric boven het joelende gelach van de Ierse bemanning uit. „Wij hebben nog een eindje dek met hen te schrobben..." „Als je een eerlijk geweten hebt, kom dan maar eens hier aan boord", geeft de Ier terug, „dan weten wij gauw genoeg, wat voor vlees wij in de kuip hebben. En dan kan je antwoord op je vraag hier krijgen!"

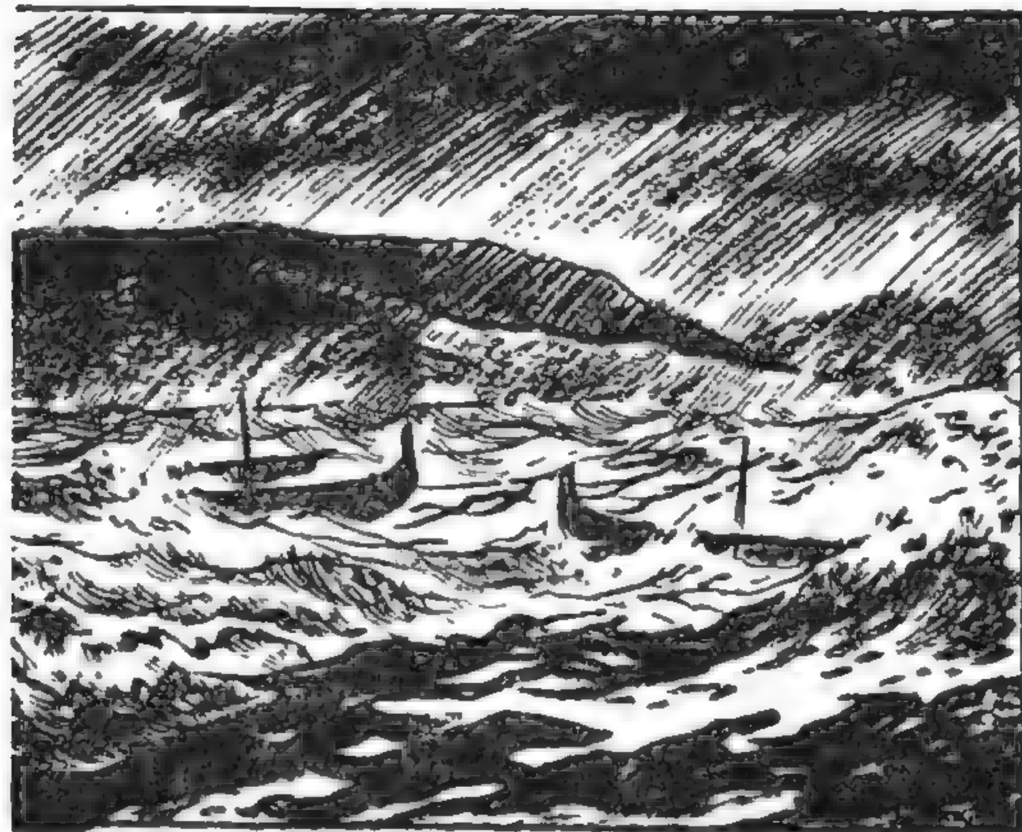
„Ga niet, Heer", fluistert de schipper Eric toe. Maar de Noorman glimlacht geruststellend: „Ik heb zo'n idee, dat het wel mee zal vallen..." Desondanks laat de schipper verdekt boogschutters opstellen. In een diep stilzwijgen zien de Noren toe, als Eric even later ongewapend in de kleine roeiboot naar het Ierenschip oversteekt. De touwladder hangt al overboord en grimmige gezichten slaan hem gade, als hij lenig naar boven klimt. Met zijn handen op de reling wacht hij even, zo op het oog om uit te rusten. Een der zwaargewapende Ierse krijgers loert naar hem. En met een blik op de ring aan zijn vinger mompelt Eric: „In Ierland... zal het stormen." Het zijn weer de ring van Fergus en het magische woord, dat met één klap alle moeilijkheden uit de weg ruimen. Het blijkt dat deze schepen op weg zijn naar een van de steunpunten van de Stormvogel, met leeftocht en wapens. De Ierse bemanning behandelt hem ineens als een oude, vertrouwde vriend en geeft bereidwillig antwoord op de vragen die Eric stelt, betreffende Thore de Deen. „Die Deense piraat is een gehaaide, we kunnen hem maar niet te pakken krijgen", gromt de aanvoerder der krijgers. „Er schuimen nog een paar van die benden hier rond. Ze zijn vlug als kwikzilver en ongrijpbaar als schaduwen." Eric knikt. „Dus ze voeren een Noordwestelijke koers?" mompelt hij peinzend, terwijl hij zich afvraagt wat ze daar met Svein te zoeken kunnen hebben. De aanvoerder bekijkt fronsend de twee Noorse schepen. „Ze liggen diep", mompelt hij, „te diep voor het weer dat op komst is. Er is een zware storm achter ons, en hij nadert snel. Wij zoeken straks een veilig plekje aan de kust en ik raad jullie aan, dat ook te doen." „Wij gaan dóór", antwoordt de Noorman kalm. De aanvoerder haalt de schouders op. „Het zij zo, makker. Maar Fergus zal er niet blij mee zijn, want wat heeft hij aan krijgers, die op de bodem van de zee terecht komen?"

„Zoudt gij uw beste vriend in de steek laten, als hij geroofd was door dat stel nekkensnijders?" gromt Eric. „Nu dan, wij ook niet." De Ieren luisteren belangstellend, als Eric een beknopt verslag doet van wat hen overkomen is. „We zullen dit melden", zegt de krijgsoverste, „het zal Fergus de Stormvogel zeker belang inboezemen, dat men hem poogt in handen te krijgen! Haha! In ieder geval hoop ik, dat ge uw vriend redden kunt, makker. Behouden vaart!" Weinige ogenblikken later is de Noorman weer terug aan boord van zijn eigen schip. Luide afscheidskreten vliegen over en weer. De reis wordt voortgezet. Erics ogen glijden bezorgd langs de kim, waar zich donkere wolken beginnen samen te pakken. Grijs wordt de zee, met grauwe, nijdige schuimkoppen. De lucht wordt donker. Felle rukwinden striemen het want en scherp houdt de Noorman de zeilen in het oog. Dreunend en krakend schieten de schepen vooruit. De bemanning houdt zich voorbeeldig en gevaar dat de mast zal knappen is er nog niet... nóg niet... Eensklaps lijkt de regen als bij bakken tegelijk over hen heengestort te worden en tot op de huid doorweekt zoeken de mannen die geen dienst hebben beschutting in het kleine ruim. Met opeengeklemde lippen slaat Eric de meelegger gade. Beter dan bij zijn eigen schip ziet hij daar, hoe gevaarlijk hoog de woeste golven langs de boorden kruipen. De ranke boeg van Bolans schuit is meestentijds niet eens te zien en ook zijn eigen schip wordt keer op keer overspoeld door de hoge golven. Dan klinkt ineens een ijle kreet over hun hoofden: „Land! Land aan bakboord!" Land... Inderdaad, een dunne, donkere streep tekent zich vaag af tegen de onzekere kim... Maar terwijl de twee notedopjes langzaam kreunend daarheen de steven wenden, is er geen man aan boord, die nog enige hoop koestert, dat ze dat verre doel ooit veilig zullen bereiken.

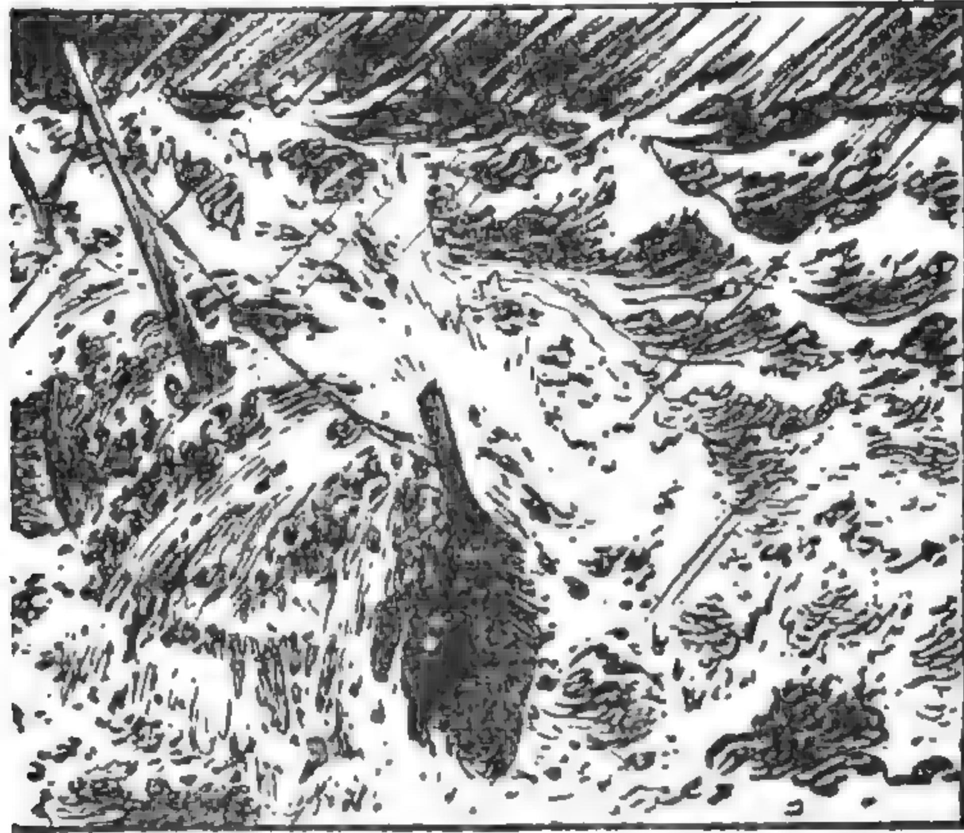
WORSTELING MET DE ZEE

Als kleine lachwekkende brokjes menselijke verbeelding worstelen de twee Noorse schepen tegen het geweld van de natuurkrachten, dat hen dreigt te vernietigen Sidderend en krakend klimmen de bootjes omhoog tegen de huizenhoge golven om dan weer willoos omlaag gesmakt te worden in een grondeloze vallei van groen water. Omhoog... omlaag.. Heen en weer gezwiept als een speeltuig van de zee. De mannen zijn het vechten beu. Keer op keer zien ze een van hun makkers in de golven verdwijnen. Als een gruwelijk beeld van wat hun allen te wachten staat „Neer het zeil", dondert Erics stem boven het geweld van de storm uit. „Aan de riemen." Vaag ziet hij door het gordijn van regen en schuim, dat ook op het andere schip het zeil geborgen is. Hij zet een oud Vikinglied in en op de eentonige wijs rukken de krijgers uit alle macht aan de riemen. „We redden het mannen", buldert de Noorman, als de schipper zwijgend op de hoge, rotsige kust wijst, die voor hen opdoemt. „Houdt er de moed in." Zijn scherpe ogen glijden langs deze onbekende kust en vinden wat zij zoeken: een brede, beschutte baai. Daar aan de lijzijde van de rotsen kunnen zij veilig beter weer afwachten, tenminste, als zij er in slagen heelhuids door de woeste branding heen te komen. Erics hand grijpt de helmstok en hij klemt de tanden opeen. Op zijn stuurmanskunst zal het aankomen. Een verkeerde manoeuvre en ze slaan te pletter. Nader en nader komen de glimmende rotsen. „Alarm", klinkt opeens een kreet. Bolans schip is op de rotsen gelopen.

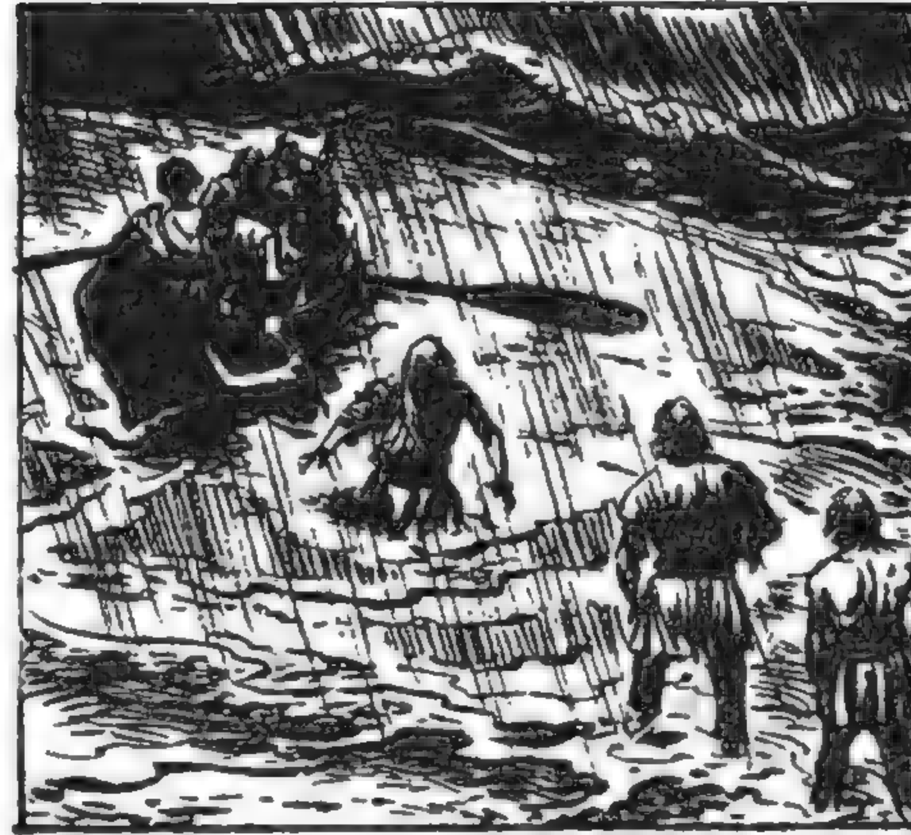

In een flits ziet de Noorman één moment de achtersteven van Bolans schip zich hoog oprichten, terwijl de voorplecht verdwijnt in een wolk van schuim. Dan onttrekt een hoge golf alles aan zijn oog. Het volgend moment stort de branding zich op hen. Met opeengeklemde lippen vestigt de Noorman zijn blikken op de brede opening van de baai, nauw zichtbaar door het grauwe scherm van regen, en hij leunt met zijn volle gewicht op de helmstok. Steigerend richt het schip zich hoog op en even lijkt het beweginglooss boven op de schuimkoppen te rusten. Dan vaart er een siddering door het gebeukte schip, de helmstok knapt af, als ware het een dorre tak en het volgend ogenblik vinden Erics voeten geen houvast meer. Hij wordt opgetild in een geelgroene sluier, meegevoerd in een adembenemende werveling die hem krachteloos en onmachtig maakt. Het duurt seconden, maar het lijken eeuwen. Dan komt Eric in kalmer water. Automatisch begint hij te zwemmen met de zeestroming mee. Happend naar adem, worstelend voor zijn leven in het kolkende water, tot hij ineens tegen iets hards stoot. Rotsen... Hij graait om zich heen en moeizaam sleept hij zich door de verraderlijke onderstroom naar het strand. Hijgend blijft hij een ogenblik liggen. Dan richt hij zich op en staart om zich heen. Een eindweegs van hem vandaan doemt de donkere vorm van een Drakar op, zijn Drakar. Deerlijk gehavend maar gelukkig nog intact. Hij ziet zijn mannen van boord springen en naar de kust waden. Zijn ogen zoeken verder... het tweede schip. Vergeefs! De woeste, wrede golven dansen hun dodendans over de plek, waar hij het schip voor het laatst zag. Bolans schip is spoorloos verdwenen.

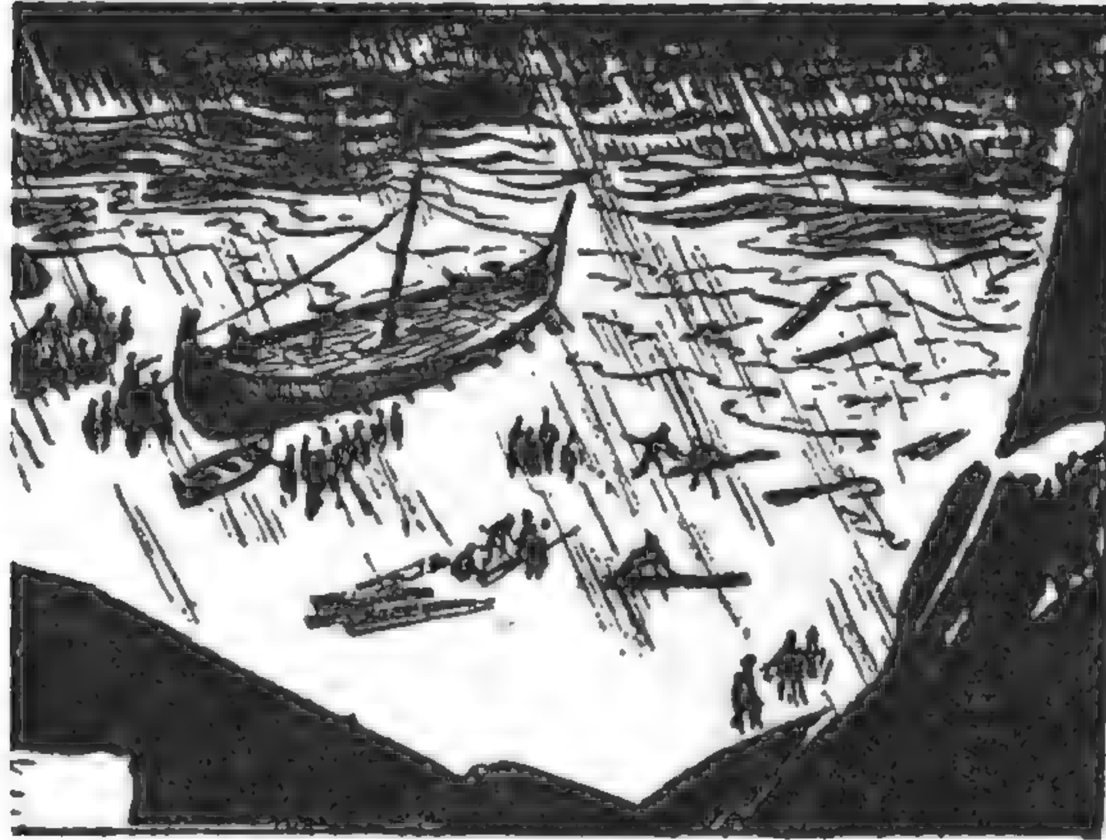
Bolans schip verdwenen; kapotgeslagen en waarschijnlijk met man en muis vergaan. Het is voor Eric een harde noot om te kraken. Vele van de goede krijgers, die daar aan boord waren, hebben jaar in jaar uit lief en leed met hem gedeeld! En Bolan? De oude Gotenkrijger was méér dan een onderaanvoerder, hij was een soort vriend geworden; een der vreemde vriendschappen, waar de zwerver met het aapje over sprak. Terwijl hij langzaam overeind komt, merkt hij dichtbij een beweging in de golven en even na elkaar duiken twee dodelijk vermoeide krijgers uit het schuim op „Van Bolans schip?" vraagt de Noorman gretig, terwijl hij hen overeind helpt. De een schudt het hoofd, de ander knikt bevestigend. Inmiddels hebben de krijgers bij de boot het drietal ontdekt en met luide juichkreten stormen ze op hun koning toe. Maar deze heeft nauwelijks oog voor hen. Ingespannen tuurt hij over de baai. Ja, hij vergiste zich niet. Het is een roeibootje, dat daar dansend op de golven nadert. Met een luide kreet stormt de Noorman — gevolgd door een aantal krijgers — naar voren en met vereende krachten slepen zij het scheepje naar het strand. Zes dodelijk afgematte mannen hangen over de riemen... maar Bolan is niet een van hen. Somber vertellen de schipbreukelingen hoe snel het schip ten onder ging. „Voordat we het wisten, lagen we in het water", gromt er een. „Maar ik wist het bootje te pakken en toen heb ik er vijf kunnen oppikken. Er dreven er nog een paar aan een eind mast rond, maar we konden er niet bijkomen." „En Bolan?" vraagt Eric met toegeknepen keel. „Is er een kans misschien, dat hij zich nog heeft weten te redden, of... of is hij met de anderen ten onder gegaan?"

Eric heeft de woorden nog niet uit de mond, of een krijger slaakt een luide schreeuw en wijst opgewonden over de baai. „Daar! Er zitten er een paar op die rots!" De adem stokt Eric een moment in de keel, als hij de ongelukkigen, zwaaiend als bezetenen, gewaar wordt. „Vlug, in de boot!" stoot hij uit. „We moeten hen er af halen daar, of ze verdrinken voor onze ogen. De krijgers verdringen elkaar haast, om Eric te mogen vergezellen. Maar de Noorman weet wie hij meenemen moet: Bolli en Lars, twee krijgers, die onbetwist de sterksten zijn van de troep. En op reuzenkracht zal het aankomen straks. Met machtige slagen roeien de twee krijgers over de baai. Inmiddels heeft de Noorman een touw muurvast aan een der zitplanken gesnoerd. Dobberend op de nijdige, schuimige golven naderen ze de rots, waar de drie drenkelingen — de uitputting nabij — wachten. Het is een levensgevaarlijk spel, dat de drie redders spelen. Onwrikbaar, als waren ze zelf van harde rots, weten ze het kleine scheepje met de lange roeiriemen van de rotsen af te houden, waarop ze ieder moment dreigen te pletter te slaan. Het kost de Noorman moeite, zijn evenwicht te bewaren, maar toch slaagt hij er in, de grote lus van het touw over de rots te slingeren... en dan is het leed geleden. De drie binden het touw om hun middel en terwijl Bolli en Lars als razenden beginnen te roeien, sleept de Noorman hen centimeter voor centimeter naar zich toe. En dan slaakt hij een woeste vreugdekreet, want een van de drie is Bolan! De oude Gotenkrijger is zijn ontroering nauwelijks meester, als hij even later vaste grond onder de voeten voelt. Maar Eric wimpelt zijn dankbetuigingen met een grijns af. „We zijn er nog niet, vriend Bolan. Hoe we jullie van die rots af moesten plukken, was geen probleem, hoogstens een beetje spannend. Maar hoe komen we met ons allen ooit van dit eiland af?"

Hoe van het eiland af te komen? Dit is de vraag, die de Noorman constant bezig houdt, terwijl zijn mannen het wrakhout van de vergane boot verzamelen en op zoek zijn naar nog meer overlevenden. Twee krijgers — hangende aan een stuk mast — zijn nog binnengekomen, zodat het aantal geredden nu twaalf bedraagt. Maar daar zal het — helaas — wel bij blijven. De storm begint wat te luwen, hoewel het in niet te stuiten stromen blijft doorregenen, zodat de mannen tot op hun huid doorweekt zijn. Een paar krijgers proberen vuur te slaan, maar met het drijfnatte wrakhout is niets te beginnen. De toestand is vrij somber. Niet alleen is het zeil overboord geslagen, ook de riemen zijn grotendeels verloren gegaan. De romp van het schip is wel intact, maar de helmstok is afgebroken en de stuurinrichting onklaar. Genoeg hout om een vlot te bouwen is er niet, het enige wat ze hebben zijn twee kleine roeibootjes. Met Bolan en Lars gaat de Noorman op onderzoek uit en hun stemming wordt er niet veel beter op, als ze ontdekken, dat er op het hele eiland geen boom te bekennen is. Van dierlijk leven bespeuren ze ook weinig, om van mensen maar niet eens te reppen. „Ik vraag me af, hoe die bende van Thore er door gekomen is", mompelt Bolan. „Zij waren ook in dit noodweer." De Noorman knikt zwijgend. Niet minder dan de Gotenkrijger maakt hij zich ernstig zorg over het lot van Svein. Ineens staat hij verrast stil. Ze bevinden zich op een hoog punt vanwaar ze een onbeperkt uitzicht hebben. En vaag door de mist van de neerstromende regen zien zij in het Noorden de omtrekken van nog een ander, groter eiland. Van hun waarnemingspost af kunnen ze de begroeide hellingen zien. Mogelijk wonen daar mensen, die hen helpen kunnen.

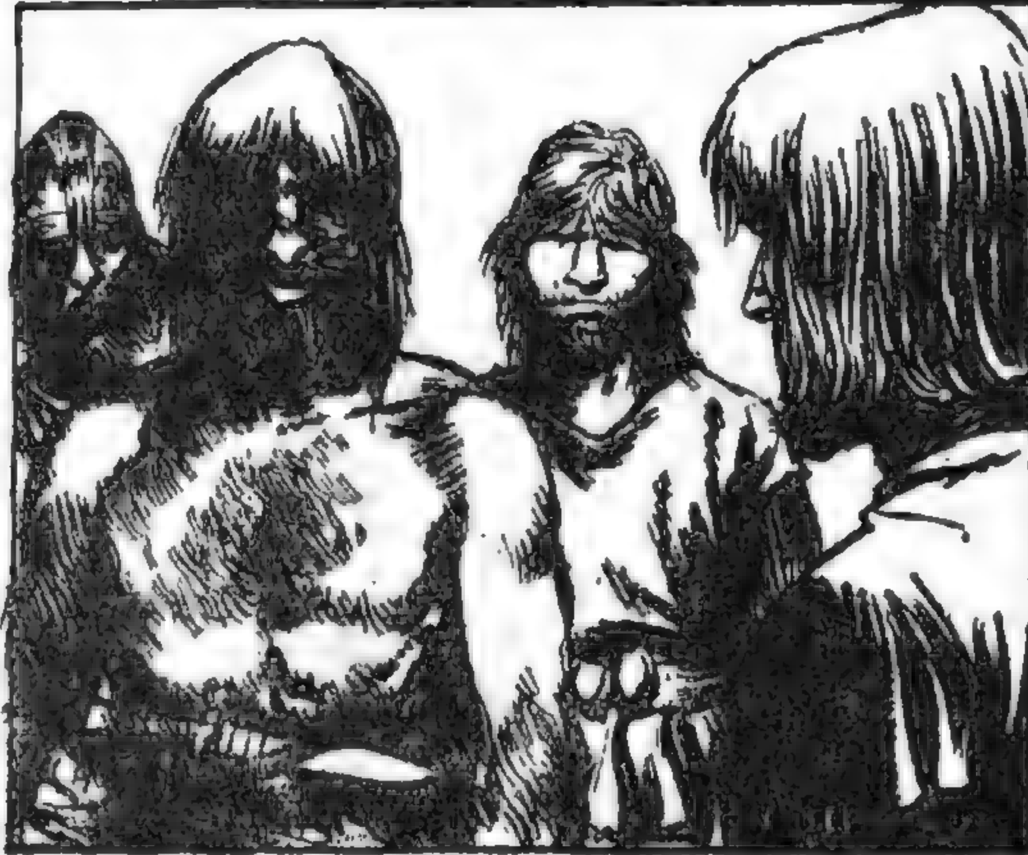

„Met de roeiboot kunnen we er komen", mompelt de Noorman, „als we willen... Het is niet uitgesloten, dat er mensen wonen." „Of dat Thore de Deen en zijn bende er huizen", vult Bolan begrijpend aan. „Hetzij, dat ze hier hun roversnest hebben, of er wijkplaats gezocht hebben tegen het noodweer." Zwijgend keren de mannen terug naar het strand. „Ik ga er heen", zegt de Noorman dan eensklaps, „en nu meteen. De kans is kleiner, dat men onze komst bemerkt, zolang het nog regent." Eric roept Bolli en Lars bij zich en deelt hun zijn plan mee. „Wacht een dag en een nacht", wendt hij zich tot Bolan, „zijn we dan niet terug, dan is er iets met ons gebeurd en zult ge zelf beslissen, wat te doen." Even later steken de drie met de kleine roeiboot in zee, somber nagestaard door de overigen. Al regent het nog gestaag, de zee is een stuk kalmer geworden, zodat de twee sterke roeiers goed opschieten. Onophoudelijk glijden Erics ogen langs de beboste hellingen van het eiland, en dan schiet hij ineens recht overeind. „Een zeil..." Het is een Deense schuit, die langzaam door de golven zuidwaarts ploegt. „Nou weten we dus zeker, dat Thore de Deen daar op het eiland is", zegt Eric grimmig tot zijn metgezellen. „Laten we hopen, dat ze ons niet opmerken." Gespannen slaan de drie mannen het scheepje gade. „We moeten onmiddellijk terugkeren", beslist Eric, „en..." Dan zwijgt hij en klemt de tanden opeen. „Ze hebben ons gezien", meldt hij de twee roeiers. „Ze komen hierheen." „Dan zijn we er bij ook", gromt Bolli. „Wat moeten we nu beginnen?"

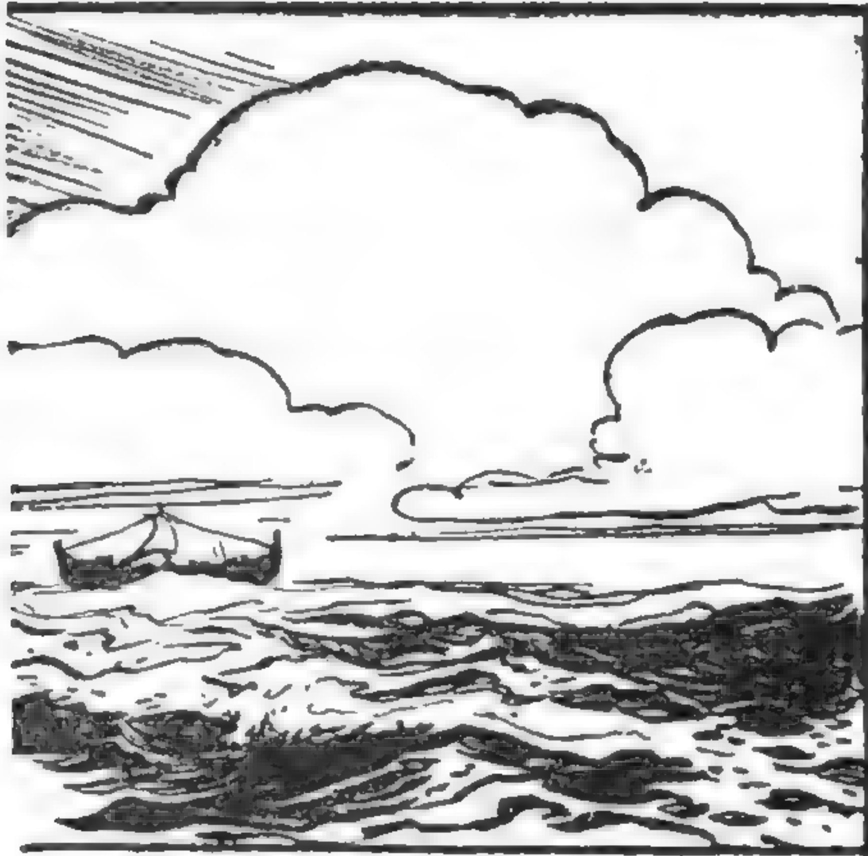
„Luister", zegt de Noorman snel. „We zijn schipbreukelingen, op weg naar dat grote eiland. Het kleine eiland hebben we al doorzocht, maar daar woont niemand. Begrepen? Zwaaien nu." De Deense rovers loeren met toegeknepen ogen en stilzwijgend naar de drie mannen in het bootje, die luide kreten slaken en alle uiterlijke tekenen van vreugde en blijdschap vertonen. „Haal ze binnen", zegt de aanvoerder, een haveloze kerel met een grof, onbetrouwbaar gezicht, „en neem de boot op sleeptouw." Forse, eeltige handen trekken de drie Noren binnen boord en even later staan ze in een kring van mensen met boeventronies, zoals de Noorman maar zelden op één schip bijeen heeft gezien. „Wat doe je daar op zee? Waar komen jullie vandaan?" gromt de man wantrouwig. Bedaard geeft de Noorman uitleg en de gezichten om hen heen verhelderen een beetje. „Noren, niet?" grijnst de aanvoerder. „Jullie zijn me ook een vreemd volkje hèhè! Wat een lef, om met één schip op schuimerij te gaan." De Noren wisselen een snelle blik en Eric antwoordt rap: „Tja, het is een stomme streek geweest, merk ik nu, en ik heb er eigenlijk al schoon genoeg van. Ik en mijn makkers zouden het liefst stevige, vaste grond onder de voeten hebben." „Als je maar niet denkt, dat we voor jouw lol helemaal terug gaan", gromt de aanvoerder. „Bovendien, wat schiet je er mee op, daar op dat eiland? We zullen je meenemen — van zo'n klein eindje zee zul je ook niet dood gaan — en afzetten op de kust van Alba, dan vinden jullie zelf je weg wel verder." De aanvoerder keert zich bruusk om en de wanhoop nabij bijt de Noorman zich op de lippen. Om de aanwezigheid van zijn troep niet te verraden, moet de Noorman werkeloos en machteloos toezien, hoe iedere golfslag hen verder en verder weg brengt van Bolan en de anderen.

Langzaam maar zeker verwijdert het piratenschip zich verder en verder van het eiland waar Bolan en de troep verblijft en de Noorman heeft grote moeite, zijn gezicht in de plooi te houden bij deze gang van zaken. De bemanning van het Deense schip let niet meer op hen. Het hevige noodweer van enkele uren geleden maakt een schipbreuk alleszins aanvaardbaar, zodat hun aanwezigheid op zee geen argwaan opwekt. Dat is maar goed ook, want als de Denen op het kleine eiland waren gaan kijken zou het er lelijk voor hen allen uitgezien hebben. „Dat is tenminste één troost, al is het een schrale", zegt Eric zacht tot zijn twee metgezellen. „Nou zitten wij alléén in de klem, anders waren we er allemaal bij geweest." „Maar een fraaie boel is het niet", gromt Bolli. „Dit is een troep schurken van het ergste soort en het mooiste is nog, dat ze denken, dat wij ook tot het gilde horen." „Laat ze", grijnst de Noorman, „dan hebben wij geen last en kunnen wij tenminste rustig nadenken. Want dat we er iets op moeten zien te vinden, om hier zo gauw mogelijk uit te komen is zeker, of wij kunnen Bolan en de troep wel vaarwel zeggen." En tot dezelfde slotsom is ook Bolan gekomen. Omringd door de andere mannen staart hij somber het snel kleiner wordende zeil van het Denenschip na. „Wij moeten er wat op zien te vinden", mompelt hij. „Wij moeten achter dat schip aan, vóórdat het uit het gezicht verdwenen is, en koning Eric misschien voorgoed verloren is."

Terwijl de Noorman, en met hem Bolli en Lars, hun hersens pijnigen met de vraag, hoe uit deze ellendige toestand te komen, vervolgt het scheepje onweerstaanbaar zijn zuidelijke koers. De Noorman vraagt zich langzamerhand af, welk doel deze Denen voor ogen hebben. De drie Noren worden geheel als gelijken beschouwd en broederlijk wordt leeftocht en drinkwater met hen gedeeld. „Zo kwaad varen is het nog niet, hè, aan boord bij de mannen van Thore de Deen?" grijnst de aanvoerder smekkend, als ze bijeen zitten op het smerige dek met een ketel dampende vleessoep. „Het valt best mee", gromt Eric, terwijl hij, om in stijl te blijven, een onbehouwen greep doet naar de kruik gerstenat. „Hebben jullie een lekker karweitje op het oog, dat je alsmaar deze koers aanhoudt?" „Wat dacht je?" knipoogt de aanvoerder. „En of, makker, hèhè. Tja, Thore heeft wat in zijn kop zitten, dat vertel ik je. En landerig voelen we ons nooit. Er is altijd wel wat te verhapstukken. We hebben met zijn allen al een aardige duit bij elkaar gegraaid en — dat moet ik zeggen — Thore is niks te krenterig. Nou is 't wel zo, dat we dat niet nemen zouden, wat jullie jongens, als-ie ons met een kleinigheidje zou afschepen. We hadden pas nog een Ierenschip; eentje van de grootvorst van Ierland zelf, zeiden ze. Nou veel hadden ze niet aan boord, alleen eigenlijk een gevangene. Kijk — en dat bedoel ik nou maar, zie je — toen zei Thore ook: „Mannen", zei hij, „dat kon wel eens een hele voorname gast wezen. Goed voor een losgeld of zo. Wat we voor hem krijgen, delen we..." De aanvoerder veegt zijn vettige snor af en haalt de schouders op. „Maar 't was een rare kerel hoor, die gevangene. Hij zei niks, hij at niks, dronk niks. Er was niks met hem te beginnen. Geen aardigheid aan, vat je?" Hoewel Eric zijn gezicht in de plooi weet te houden, klopt het hart hem in de keel, als hij achteloos vraagt: „Ja ja, en wat hebben jullie toen met hem gedaan?"

„Gedaan met hem?" herhaalt de aanvoerder verbaasd. „Wel niks natuurlijk. Gewoon aan zijn lot overgelaten, vat je?" Eric haalt begrijpend de wenkbrauwen op en het is, of een loden last van zijn schouders valt. Svein Langtand leeft dus nog! Een plotselinge gedachte overvalt hem en met een stem, die hij maar nauwelijks gewoon kan doen klinken vraagt hij: „Is die snuiter dus hier aan boord? Ik zou hem wel eens willen zien." De aanvoerder lacht bulderend. „Jij kent Thore de Deen niet, hèhè, en zelf zal je 't zeker nooit ver brengen, dat merk ik nu wel. Welk uilskuiken neemt nu een belangrijke gijzelaar met zich mee naar de man, waarmee hij er over moet onderhandelen? Dan raakt hij niet alleen zijn gevangene kwijt, maar ook zijn eigen kop toch zeker, hahaha!" Ook Eric begint te lachen, zij het om heel andere redenen, want hij bedenkt dat de vorst van Ierland er wel weinig plezier in zal hebben, een gevangene los te kopen van wie hij in de verste verte nog nooit gehoord heeft. „Hoe ben je erachter gekomen, dat die doofstomme gevangene belangrijk voor de grootvorst van Ierland is?" vraagt de Noorman zoetsappig, terwijl hij tevreden bedenkt, dat Svein niets gebeuren kan, zolang de rovers in die mening verkeren. „Wel; hij zat in het ruim van dat Ierenschip, nietwaar, en dat was een van de eigen schepen van de vorst. Dat is dus nogal duidelijk", antwoordt de aanvoerder, Eric aankijkende of deze een dom, klein jongentje is. „Hé, is er wat? Waarom kijk je zo benauwd", laat hij er dan ineens op volgen, terwijl hij Eric fronsend opneemt. „Oh, nee..." mompelt deze, „ik-eh-ik ben een beetje misselijk misschien." De piraten in zijn omgeving barsten in een schaterend gelach uit en inmiddels herstelt Eric zich van de verbijsterende conclusie, die hij zoëven gemaakt heeft. De conclusie, dat dus niemand anders dan de grootvorst van Ierland degene geweest is, die spionnen en handlangers uitzond om Fergus de Stormvogel in handen te krijgen.

„Hij is misselijk", buldert de aanvoerder, „en hij wil een zeeman worden, hoho. Kom, landrot keer jij maar gauw naar Noorwegen terug." Schaapachtig grinnikend schuifelt de Noorman achteruit, waarbij hij ongemerkt Bolli en Lars een teken geeft. Deze slenteren kalm achter hem aan. „Hebben jullie het gehoord en begrepen?" vraagt Eric. „De grootvorst van Ierland poogt Fergus de Stormvogel in handen te krijgen. Zijn mannen waren het dus, die Svein ontvoerden. Deze Denen weten er niets van, laten ze denken dat Svein de een of andere belangrijke kerel is. In ieder geval moeten wij zien, bij deze troep te blijven, tot ze met Svein op de proppen komen." De twee knikken instemmend. Verder gaat de reis, tot op een morgen de wazige kustlijn van Schotland zichtbaar wordt. „Hé, makkers", roept de aanvoerder Eric en zijn metgezellen toe. „Voor jullie is dit zee-avontuur bijna gebeurd. Leer nu meteen van mij, kerels van jullie slag moeten de zee niet op. Als zo'n bootje een beetje rolt, word je al beroerd. Zoek een schip, dat naar het oosten gaat en blijf braaf bij moeder de vrouw." De Noorman laat deze stortvloed van woorden rustig over zich heen gaan en grijnst beleefd. „Ik en mijn makkers hadden juist besproken, dat we best bij jullie fijne troep wilden blijven, het is jammer van zo'n troep goeie vrienden weg te gaan. Jullie zijn goede zeelui en misschien kunnen we wat van jullie leren." „Daar komt niks van in, jongens", gromt de aanvoerder gevleid. „Niks. Jullie gaan van boord, hoor". Zijn blikken glijden peinzend langs Bolli en Lars. „Hoewel het jammer is, van zo'n stel potige kerels, moet ik zeggen. Van jou — met een blik op de Noorman — kan ik geen hoogte krijgen. Maar..." Hij strijkt langs zijn stoppelige kin. „Iedereen een ronde, eerlijke kans." Hij kijkt grijnzend en knipogend de kring rond. „Als je met alle geweld bij deze fijne troep wil blijven, laat dan maar eens zien, wat je waard bent."

„Hoe moeten we bewijzen wat we waard zijn?" vraagt Eric kalm. „Wij", herhaalt de aanvoerder spottend. „Nee jij, daar gaat het om". Hij geeft een teken en fluistert even met een van zijn mannen. Deze grijnst en verdwijnt onder het voorraadluik, om even later terug te komen met twee zwaarden. „Kinderachtig wil ik niet wezen, dus jij hebt de eerste keus ook nog", roept de aanvoerder Eric toe. Een tweekamp aan boord van de Denenboot! Eric wisselt een snelle blik met zijn twee mannen en dezen hebben moeite hun lachen in te houden. Met een ernstig gezicht neemt de Noorman voorzichtig een der zwaarden in de hand en kijkt de aanvoerder, die tegen hem in het strijdperk zal treden, aan. „Kom broeder", bromt deze, terwijl hij speels zijn wapen op de handpalm balanceert, „laten we nu eens beginnen......" In een dichte drom zijn de piraten om hen heen komen staan, zich verheugend in deze ongetwijfeld lachwekkende vertoning. „Wat sta je daar nou stiekem naar me te loeren", gromt de aanvoerder, „doe eens wat, sla erop man." „Eh," mompelt Eric „ik probeer te bedenken, wat er zou gebeuren als ik je per ongeluk eens raakte met m'n zwaard." Achter hem klinkt een onderdrukt geproest van Bolli en Lars en ook de Denenhoofdman barst — zij het om heel andere redenen — in een luid gelach uit. „Maak je geen zorgen makker, hahahaha, dat zal heus niet gebeuren, denk ik. Nou, komaan, laat zien wat je kan, want daar gaat het hem om". De Noorman schuifelt een stap vooruit en de piraat krimpt — vol spanning ineens — als een kat ineen. Maar tot een gevecht zal het niet komen, want op datzelfde moment schalt boven hun hoofden de stem van de uitkijk: „Een vloot vooruit, ze komen recht op ons aan."

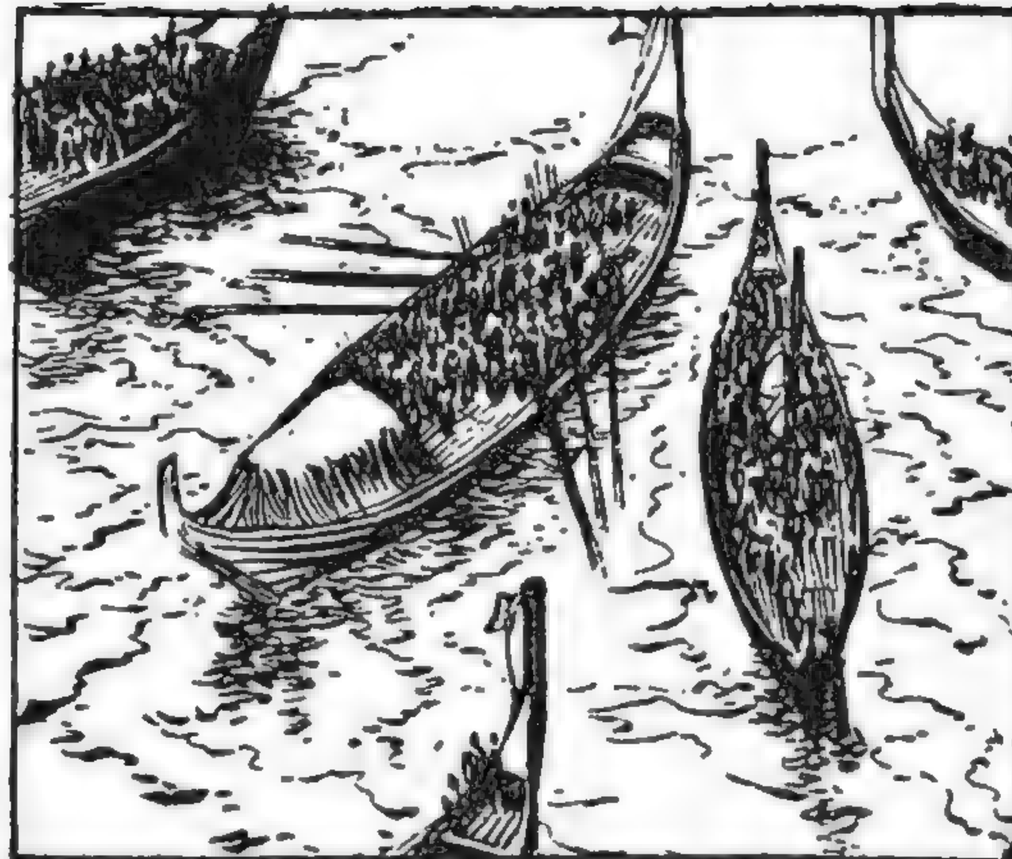

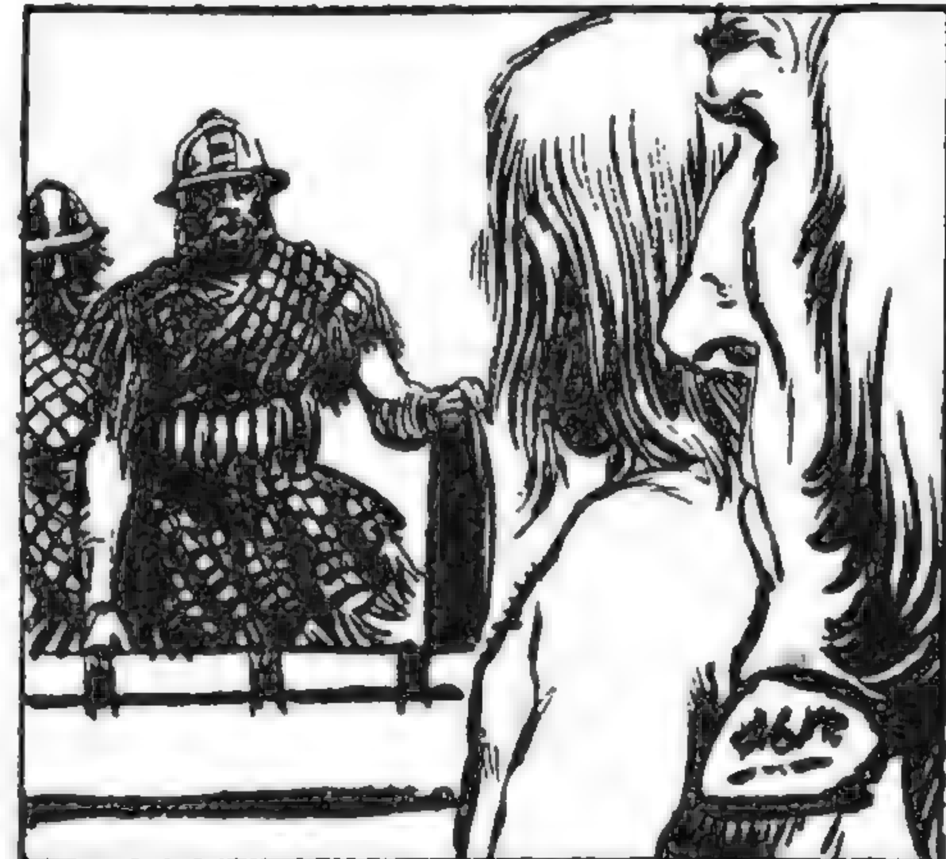

Op slag is de aanvoerder Eric vergeten. Hij steekt snel en met een vloek zijn zwaard op. „De kerel weet niet half, waaraan hij ontsnapt is," fluistert Bolli grinnikend. Dan staan zij ook temidden van de zeerovers aan de verschansing en turen over de zee. „Bij Thor," stoot de aanvoerder uit, „die draaien er geen doekjes om, wat ze willen." Hij kijkt de Noorman grimmig aan. „Nou kan je nog tonen wat je waard bent, broer, want als ik me niet bedrieg, is het binnen een paar uur bakkeleien geblazen, hoewel we zullen kijken of we ze niet ontlopen kunnen. Bang zijn we niet. Denk niet, dat we bang zijn, hoor, maar zes tegen een is een beetje bont." „Om het roer,' brult hij de roerganger toe. „Zou je de riemen niet uitbrengen?" merkt Eric zoetsappig op. De aanvoerder kijkt hem even giftig aan en mompelt iets van „landrot", maar geeft drie minuten later zijn mannen het bevel aan de riemen te gaan. Rollend doorklieft de Drakar de golven en de zeerovers hebben het zo druk, dat het geen van hen opvalt, dat de Noorman opeens in het geheel geen last meer schijnt te hebben van zeeziekte. Hoe de rovers zich echter ook inspannen, de zes schepen blijven op hen winnen. „De krijgers kunnen beter hun krachten sparen voor het gevecht," mompelt Eric, maar zo luid, dat de aanvoerder het horen moet. „Vechten wordt het toch." „Als het schepen van Fergus zijn, is het met ons gebeurd," klinkt de stem van de aanvoerder vreemd luid door de stilte, die over het dek gevallen is. Erics ogen vliegen naar zijn metgezellen en zijn hoop leeft eensklaps op. „Als dat zo is, dan zijn wij gered!" fluistert hij. „Spring dan overboord, ik......" Hij zwijgt opeens, want van een der naderende schepen schiet een donkere bundel langs de boeg omhoog en er ontplooit zich een groene banier. Het is de banier van de grootvorst van Ierland.

Erics hoop vervliegt even snel als zij gekomen is, nu blijkt, dat de schepen tot de vloot van de Grootvorst van Ierland behoren. Maar de aanvoerder der Denen slaakt een luide schreeuw en springt naar de voorplecht, waar hij zijn hand opsteekt. „Wij zijn vreedzame zeevaarders en werkelijk blij jullie te zien", brult hij de Ieren toe. „Nu weten we tenminste zeker, dat ons niets gebeuren kan." „Wees er niet zo zeker van, vreemdelingen zijn niet geliefd langs de kusten van Erin", geeft een forse Ierenkrijgsman ten antwoord, „aangezien de meesten slechts komen om te plunderen en te moorden, en zeker het volk van Drakenschepen." „Maar wij komen om wat te brengen", valt de Deen rap in. „We hebben een boodschap van gewicht voor de Grootvorst van Ierland zelf. Wij bezitten een gevangene, waarin uw vorst zeker belang zal stellen. Zo hij ons een... eh— rond sommetje wil betalen voor alle moeite die wij doen, zullen wij deze gevangene netjes bij hem brengen." Er valt een stilte. De Ierenschepen zijn tijdens de bespreking in een kring om de Drakar heen gaan liggen en de Denen zowel als Eric voelen zich weinig op hun gemak, want zou het tot een strijd komen, dan zouden zij geen schijn van kans maken. „Hoe is de naam van de gevangene, die jullie hebben?" roept de Ier, „vertel ons de bijzonderheden." „Op mijn eer, dat zeg ik alleen de Grootvorst zelf", antwoordt de Deense aanvoerder. „Wat willen jullie? Als wij eenmaal aan het hof van jullie koning zijn, kan hij met ons doen wat hij wil." „In orde", gromt de Ier kort. „Ik zal jullie een escorte meegeven, dan kan je doorgaan, hoewel het mij benieuwen zal of je veel zult bereiken. Want de gevangene, die jullie hebben, kan nooit zo belangrijk zijn als de man, die nu naar hem onderweg is. Of het zou de tweelingbroer moeten zijn van Fergus de Stormvogel."

Fergus de Stormvogel in handen der Ieren. Het is Eric alsof hij een klap tussen de ogen krijgt, als hij dit hoort. „Fergus gevangen?" klinkt de stem van de aanvoerder, die evenals de andere Denen in grote opwinding raakt bij dit bericht. „De duivel hale die smerige piraat. Het werd tijd dat hij zijn loon kreeg. Ik zou hem liefst eigenhandig kielhalen." „Als gij voort maakt, kunt gij de twee schepen, die hem meevoeren, inhalen", grijnst de Ier. „Dan zet ge gezamenlijk de tocht naar het hof van onze goede vorst voort." Terwijl de schepen weer uiteen gaan en een der grote Ierenschepen zich achter de Drakar aansluit om deze op de verdere reis naar Ierland te begeleiden, wenkt Eric zijn mannen bij zich. „Wat er gebeurt, gebeurt er", fluistert hij grimmig, „maar Fergus moeten we redden. Het kan best wezen, dat hij een piraat is, maar dan eentje van een heel bijzonder soort. Hij beschermt toch maar de noordelijke zeeroute tegen roverstuig als dit hier. Waarom hij dat doet, mag de hemel weten en het interesseert mij evenmin als de redenen voor de vijandschap tussen hem en de grootvorst van Ierland. Hoofdzaak is, dat Fergus zonder twijfel door de Ier gehangen zal worden en daar blijf ik niet werkeloos bij staan kijken." Bolli en Lars grommen instemmend, maar opeens geeft Lars de Noorman snel een teken; het volgende moment duikt de Deense aanvoerder naast Eric op. „Wat smoezen jullie toch, hè", gromt deze. „Is 't iets, dat ik niet weten mag?" „Juist wel", geeft Eric kalm ten antwoord, terwijl een razendsnelle gedachte hem eensklaps doet glimlachen. „Ik zei net tegen mijn vrienden hier, dat ik er wat om durfde te verwedden, dat de Deense aanvoerder dat goeie plannetje, waar ik het over had, zelf ook allang wel bedacht zou hebben."

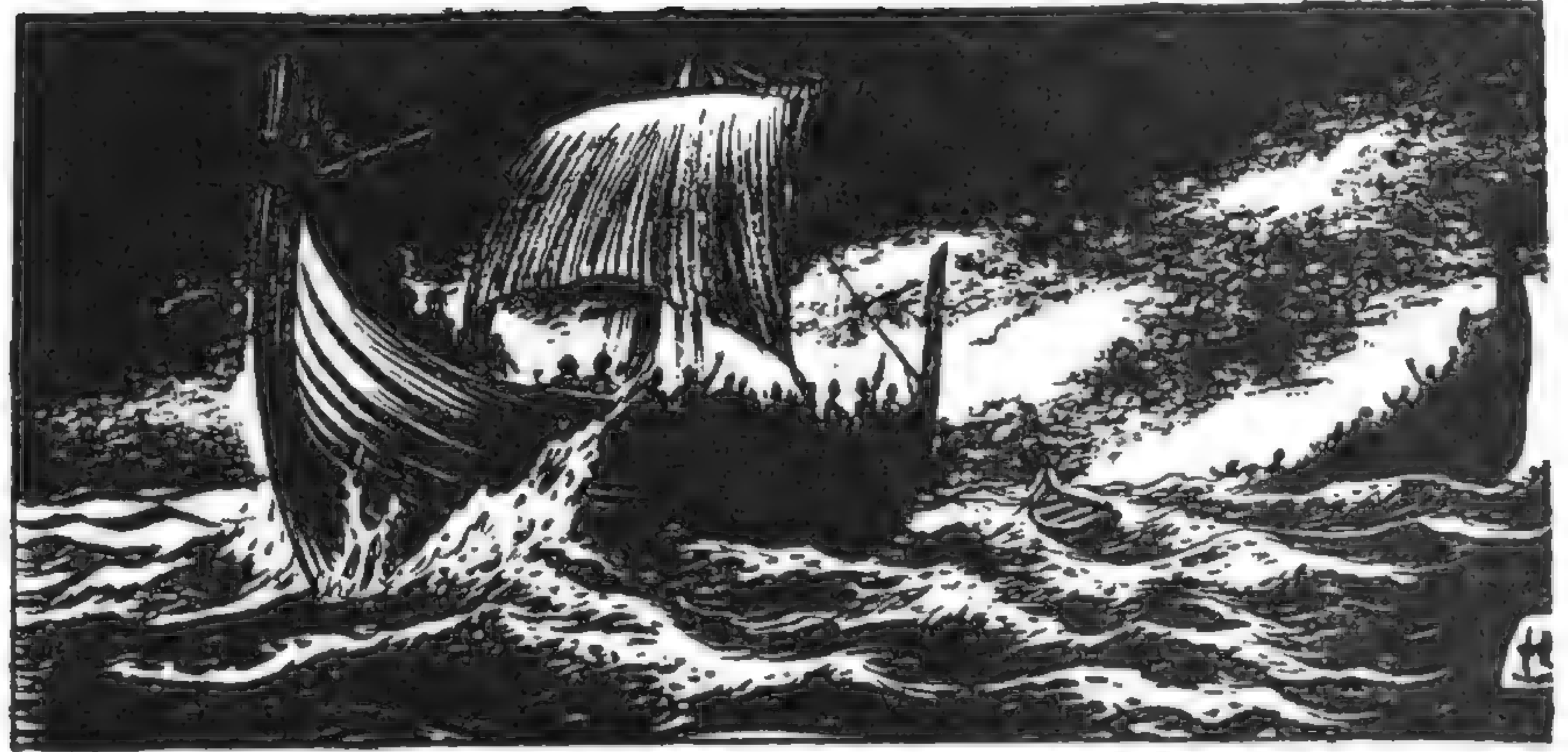

„Plannetje?" gromt de Deen. „Laat eens horen... eh... of het hetzelfde is, wat ik bedacht heb." „Ik zei daareven tegen mijn kameraden", glimlacht de Noorman, „dat het een koud kunstje moet zijn, om die Ieren hun buit te roven. Die grootvorst van Ierland krijgt zijn prooi te makkelijk, vind ik; als wij Fergus uit handen van die Ieren peuteren, kunnen we een flink losgeld bedingen." Ee heerst een moment van stilte. Dan knikt de aanvoerder met een trage grijns. „Tja", mompelt hij, „tja, laat dat nou krek hetzelfde wezen, wat ik in mijn hoofd had." „Je kan liegen als de beste, schurk" denkt de Noorman. „Ik vind dat je listig te werk gaat", zegt de Noorman met ontzag. „Ik vroeg me al af, waarom je er niet vandoor gaat, die logge Ierenschuit kan ons nooit bijhouden. Maar nu begrijp ik het, denk ik. Je wil ze natuurlijk onschadelijk maken, zodat ze niet de hele Ierse vloot kunnen alarmeren." „Precies", buldert de aanvoerder, hoewel het op zijn gezicht te zien is, dat dit idee even nieuw voor hem is, als het eerste. „En dat gebeurt natuurlijk vannacht", mompelt Eric ernstig tot zijn twee mannen, die niet weten hoe ze hun lachen moeten houden. „Is het niet geweldig, om dat allemaal te bedenken?" Hoofdschuddend en met een eerbiedige blik op de Deense aanvoerder slentert Eric naar het achterdek. „Ik denk dat de aanvoerder het nu wel uit zijn hoofd laat, om ons af te zetten op de kust", gichelt Bolli. „Hij kan de hersens van Heer Eric veel te goed gebruiken." Inderdaad rept de Deen er niet meer over, integendeel. Eric kan geen kwaad meer doen en wordt door de aanvoerder met nauw verholen ontzag behandeld. Langzaam koersen de twee schepen verder en de avond maakt plaats voor de nacht. „Ik heb het zeil laten minderen", fluistert de aanvoerder tot Eric, die bij de achtersteven staat, „ze lopen nu op ons in. Als die wolkenbank voor de maan zit, rammen we hen." Eric knikt zwijgend en in stilte zien ze de wolken als een vreemd spooksel voor de maan kruipen. „Nu!" klinkt de stem van de Deen scherp.

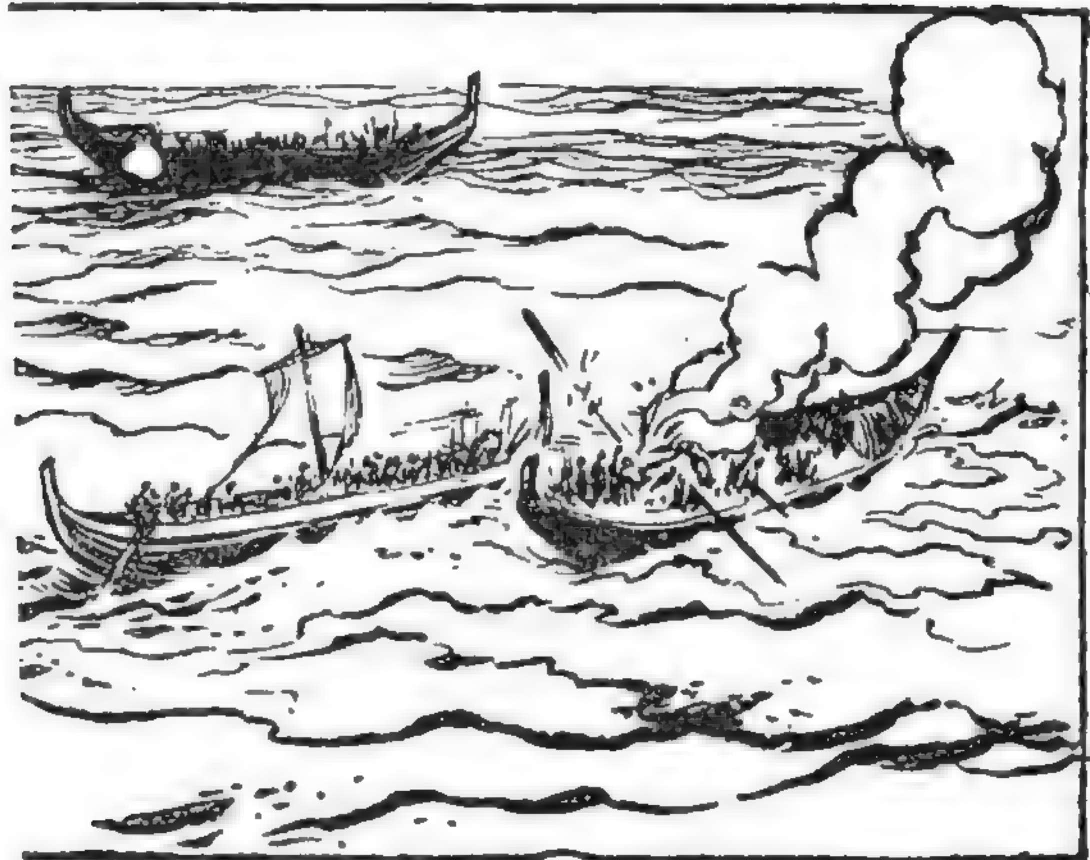
Langzaam verliest de Drakar zijn vaart, terwijl de roerganger de helmstok omlegt. De scherpe boeg keert zich af van het Ierenschip, dat snel inloopt. Men heeft daar aan boord deze gang van zaken bemerkt en een scherpe stem vraagt om uitleg. „Er hapert iets aan het roer", schreeuwt de aanvoerder met een grimas naar Eric. Deze knikt goedkeurend en wacht af. Op dit terrein hebben de piraten hun sporen wel verdiend, zodat hij dit gerust aan hen kan overlaten. De Drakar dobbert schijnbaar hulpeloos op de golven, met gereefd zeil. Tot de hoge boeg van het Ierse schip hen kreunend voorbij gaat. „Schoten vieren, om het roer", klinkt de stem van de piratenhoofdman gedempt. Snel en vakkundig gehoorzamen de mannen. Met een ruk trekt de bries het wapperende zeil strak; terwijl een trilling door de romp vaart, schiet de boot vooruit, om weinig tellen later het Ierse schip krakend te rammen. Het is vakkundig gebeurd, want ogenblikkelijk helt het getroffen schip over naar bakboord en begint te zinken. Een hels kabaal breekt los, overstemd door het gejoel en gelach van de piraten. Met een snelle ruk trekt de Noorman het touw van het roeibootje los. „Hier is een beetje houvast voor jullie", schreeuwt hij de Ierse schepelingen toe. „De rest moet maar zwemmen, de kust is dichtbij." „Gelukkig!" denkt hij er achteraan, want nu kost deze daad tenminste geen onschuldige slachtoffers. „Wat ben jij een zachtaardig wezentje", schreeuwt de hoofdman spottend. De Noorman antwoordt niet. Terwijl het gevloek en het gekrakeel van de onvrijwillige zwemmers langzaam zwakker wordt, schiet de piratenboot vooruit als een jachthond in het spoor van zijn prooi.

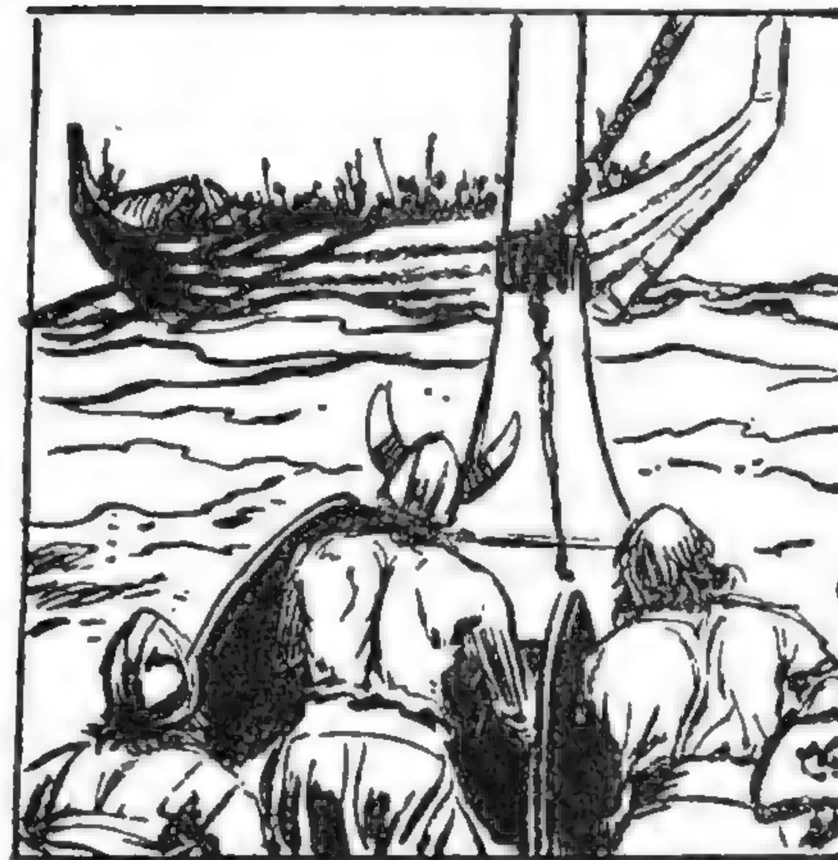

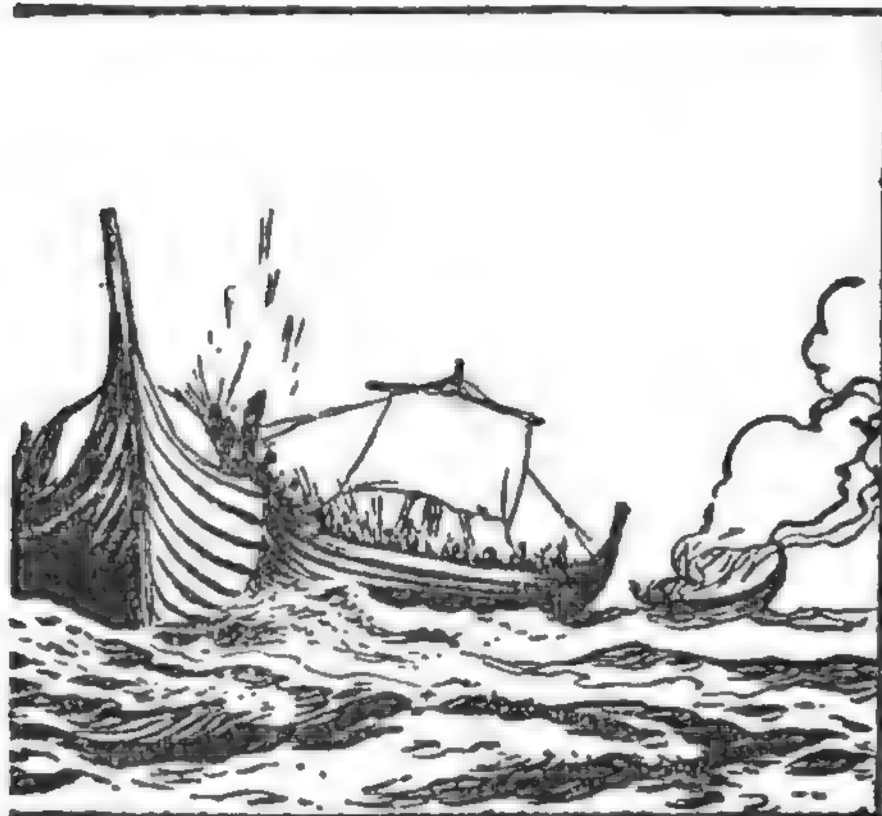
De gehele nacht vaart het Deense schip door en verlangend staart Eric naar het Westen, waar vaag de omtrek van een eilandenreeks zichtbaar is. Op een van die eilanden bevinden zich Winonah en de anderen. Ze moesten eens weten, dat wij hier aan boord van een Deens piratenschip voorbij gaan. Svein in handen van de Denen Bolan en de troep gestrand op een eiland ver naar het Noorden. Het is een hopeloze situatie. En toch heeft hij het rotsvast vertrouwen, dat hij het wel klaren zal. De volgende morgen zien ze de blauw-groene kustlijn van Ierland als een smalle, ijle streep aan de kim opdoemen en bijna tegelijkertijd brult de uitkijk „Twee schepen recht vooruit!" „Dat zijn ze", gromt de aanvoerder tevreden, „Mooi ingelopen, hé". „Hoe zou jij dat nu aanpakken, vriend?" wendt hij zich tot Eric. Het klinkt uitdagend. Hij wil kennelijk de indruk wekken, dat hij allang een plan heeft en Eric slechts testen wil. Doch de Noorman weet wel beter. De aanvoerder zit een beetje met het komende gevecht in zijn maag en dat is geen wonder. De Denen hebben de wind in de zeilen en zolang zij zich boven de wind van de Ieren bevinden, zijn de voordelen aan hun kant, maar dat verandert, als ze door een verkeerde manoeuvre beneden de Ieren zouden komen te liggen, want dan moet de Deen een deel van zijn krijgers aan de riemen zetten. „We houden ons gemak, tot we vlak bij zijn", mompelt de Noorman. „Laat ze denken, dat we vreedzame kooplui zijn. Een verrassend snelle aanval moet het hem doen. Dat is mijn idee". „Precies het mijne ook", gromt de aanvoerder, „en dan..." Eensklaps zwijgt hij. Van een verrassende overval kan niets komen want bij de nadering van het Ierse schip wenden de Ieren de steven en het grootste, het krijgsschip, maakt zich met een muur van messcherp lansen gereed, om hun een warme ontvangst te bereiden.

„Dit is natuurlijk het oorlogsschip van de Ierse vorst", flitst het Eric door het hoofd. Het tweede schip blijft op de achtergrond en zonder twijfel bevindt zich daar aan boord Fergus de Stormvogel. „Brandpijlen", schreeuwt de aanvoerder, zich haastig een helm opzettend, „geef ze een lading vuur en rook, jongens." Kleine gretige vlammetjes kruipen langs het boord aangewakkerd door de wind grijpt het vuur flink om zich heen. De rook slaat de Ierse bemanning in het gezicht en onttrekt het naderende Denenschip aan hun oog. „Kraak de boeg" brult de aanvoerder, „dan om het roer en scheer de riemen aan stuurboord weg." Met bewondering slaat Eric de zwijgzame roerganger gade; wat die man klaarspeelt zullen slechts weinigen hem kunnen verbeteren. Nauwelijks slaat de Deense boeg dreunend tegen de voorsteven van het Ierse schip of de piraten duwen de twee schepen weer uiteen met roeispanen. Gewiekst legt de helmsman het roer om; hij geeft slechts een kleine speling en aan boord van het gehavende Ierse schip staat de bemaning grimmig klaar om de enteraars af te slaan. Geen der Ieren beseft, wat de piraten werkelijk beogen. Geen houdt er rekening mee, tot het te laat is. De boorden van de schepen schuren zo dicht langs elkaar, dat de rook er af slaat, maar dan scheert het roversschip feilloos en vernietigend over de lange, zware roeiriemen aan stuurboord. Het Ierse oorlogsschip wordt met slagzij, rokend en weerloos, zonder de helft van zijn riemen achtergelaten. „Nou de volgende, héhé" grijnst de aanvoerder met flikkerende ogen, terwijl hij zich naar de voorplecht haast. „Blijf dicht bij mij", fluistert Eric zijn mannen Bolli en Lars toe, „en doe, wat ik doe". Recht glijdt de Deense piratenschuit op het tweede schip af. Met opeengeklemde lippen staat de Noorman naast de Deense aanvoerder. Wat er ook gebeurt, hij moet Fergus de Stormvogel bevrijden, voor de Denen hem in handen hebben.

De roeiers van het tweede Ierse schip werken als bezetenen, om hun boot beter in positie te krijgen. Maar het mag hun niet gelukken. Voor ze een halve slag gedraaid hebben heeft de Drakar hen te pakken met een klap, die de meeste krijgers — zowel Ieren als Denen — naar houvast doet zoeken. De Noorman is de eerste die zich herstelt. „Kom!" bijt hij Bolli en Lars toe. Hij springt veerkrachtig op de voorsteven en voordat de Ierse lansdragers zich weer opgesteld hebben, staan de Noren in hun midden. Brullend en loeiend volgen de Denen en de strijd ontbrandt fel en meedogenloos. Met felle verbeten slagen drijft de Noorman, gevolgd door Bolli en Lars en enkele Denen een wig in hun gelederen. Van de andere zijde dringt de Deense aanvoerder diep in de Ierse rijen door en een kort moment strijden Eric en de Deense piraat zij aan zij, aan alle kanten ingesloten door hun vijanden. „Als dat zo doorgaat, krijg ik nooit genoeg voorsprong om Fergus te bevrijden", denkt Eric grimmig. „We vechten gelijk op." Met vernieuwde woede valt de Noorman — en met hem Bolli en Lars — op de Ieren aan en het lijkt er op, of een demon in hun midden staat. Ontzet deinzen ze achteruit voor deze lange Noordeling met zijn wapperende haardos en vlammend zwaard. De Deense aanvoerder is nu meer dan een meter achter hem. „Let op hem", bijt Eric Bolli toe. „Houd hem desnoods tegen." Dan slaat Eric de laatste tegenstand uit elkaar en duikt met een sprong de lederen tent op het achterdek binnen. Fergus de Stormvogel, aan handen en voeten gebonden, staart hem met een brede, ongelovige grijns aan. Met snelle halen snijdt Eric de boeien los... „Goed werk, Noorman, geef me een zwaard. Ik..." „Nee, nee, het is niet zoals ge denkt Fergus", zegt de Noorman gejaagd. „Snel je moet weg hier en nu." Achter hem klinkt een triomfantelijke kreet van de Deense aanvoerder en snelle stappen naderen de dektent.

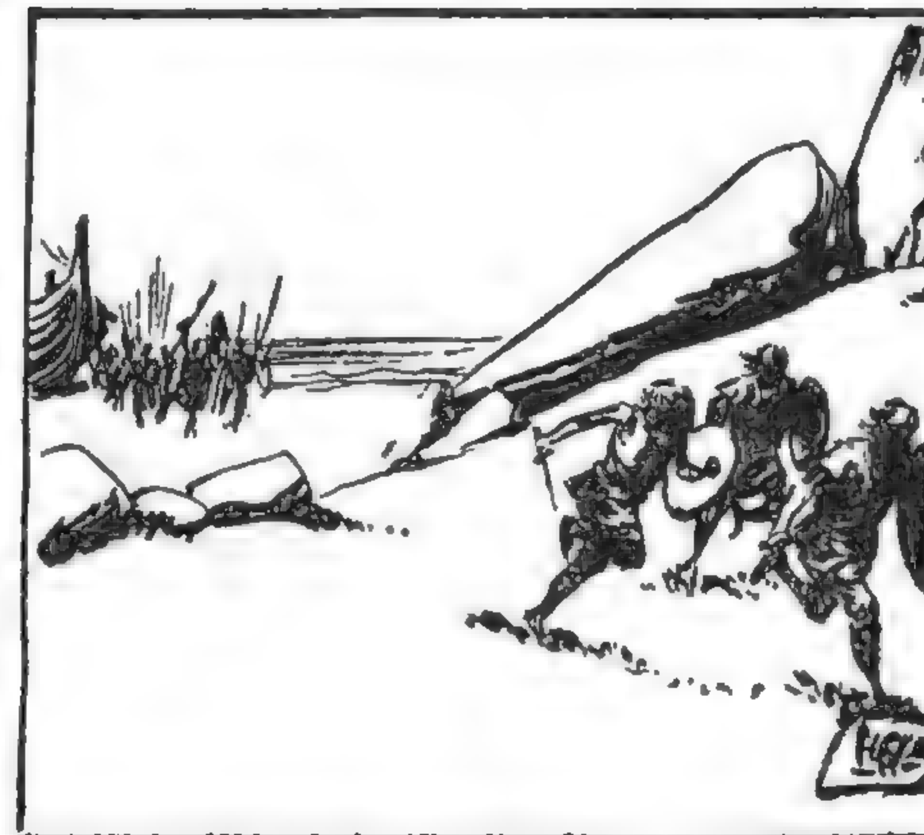

„Maar zijn dit dan niet mijn krijgers, bui..." „Kom!" snauwt de Noorman. Hij rukt Fergus bij de schouder, scheurt met zijn zwaard het tentzeil aan de achterzijde open en duwt de Piratenhoofdman naar buiten. En nauwelijks heeft Fergus zijn hielen gelicht, of het voorhang wordt open gerukt en de Deense aanvoerder stormt met Bolli en Lars naar binnen „Hij... hij is weg...", stoot Eric uit. „Ik heb overal gezocht." „Weg?" schreeuwt de Deen. „Weg? Dat kan immers niet." De aanvoerder loert eensklaps wantrouwig langs Eric naar de gapende scheur in het tentleder „Wat is dat?" snauwt hij. „hé zeg, wat is dat?" „Dat? Dat was er al, toen ik hier binnen kwam." „Dan is hij ontsnapt. Maar wie heeft hem daar bij geholpen?" gromt de aanvoerder. „Dan is een stelletje Ieren met hem van boord geglipt, toen het hun te gevaarlijk werd", stoot Eric verontwaardigd uit, „en wij hebben voor niets gevochten." „Kom mee dan, naar buiten", snauwt de aanvoerder nog niet helemaal overtuigd. Hij wil zich omdraaien, als hij eensklaps met een trek van woede op de grond achter Eric kijkt. „En dat dan?" gilt hij buiten zichzelf. Zonder te kijken weet Eric wat de ander bedoelt. De doorgesneden touwen van de gevangene. „Nou weet ik wat je bent", brult de Deen. „Spionnen van Fergus. Zogenaamd schipbreukelingen, hè? 't Mocht wat! Je kon niet tegen de zee, en je kon niet vechten, je kon helemaal niets, zogenaamd.Maar ik heb best gezien, hoe jij met een zwaard te keer kan gaan. En hersens heb je ook, meer dan mij lief is; met je schijnheilige gezicht heb je precies weten te bereiken wat je wilde." „Het waren toch allemaal je eigen plannetjes", kan Eric niet nalaten met leedvermaak op te merken. „Grijpt ze. Grijpt ze bij Thor", gilt de Deense aanvoerder sidderend van woede. „Ik heb nog maar één plannetje en dat is, jou aan de ra te zien bungelen." En wild stort de aanvoerder zich naar voren.

Snel als de weerlicht zet Lars zijn voet voor die van de Deen en met een smak belandt deze op de grond. Gelijktijdig laat Bolli zijn zwaard suizend neerkomen op de helm van de dichtstbijstaande piraat, trapt een tweede van zich af en drijft de anderen met een lange, flitsende uithaal achteruit. Achter elkaar duiken de Noren overboord, de Noorman als laatste. Zo lang mogelijk blijft de Noorman onder water, op gevoel de richting naar de kust bepalend. Dan komt hij proestend weer boven en kijkt snel om zich heen. Achter hem ziet hij de grijnzende koppen van Bolli en Lars, terwijl de Denen in alle haast terugkeren naar hun eigen boot, om de achtervolging in te zetten. „Dat duurt nog wel even", denkt de Noorman kalm, „voor die achter dat Ierenschip vandaan komen." En dan fronst hij ineens de wenkbrauwen. Vergist hij zich, of zag hij daar even een glimp van meer schepen. Schuin achter het Deense schip, aan de horizon? Hm, in ieder geval zal hij daar geen last van hebben. Hoofdzaak is, nu uit handen van de woedende Denen te blijven en Fergus op te sporen. Al zijn krachten aanwendende en gebruik makende van de golfstroom, zwemt hij voor zijn leven. Hij slaakt een zucht van verlichting, als hij grond onder de voeten voelt. Terwijl hij hijgend naar het strand waadt, voegen Bolli en Lars zich bij hem. Ze zijn er echter nog niet, want voor ze goed en wel de rotsige kust bereikt hebben, pletsen de eerste pijlen achter hen in het water. De Denen zitten dichter achter hen aan dan ze dachten. „Lopen", stoot Eric uit, na een snelle blik op zijn omgeving. „We moeten er om rennen, mannen, hoe beschamend het ook is. Naar die bosrand, daar. Hier op de kale vlakte ontlopen we ze niet." „Als je 't mij vraagt, ontlopen we ze helemaal niet", gromt Bolli met een blik over zijn schouder. „Dat bos ligt net iets te ver, ze halen ons in."

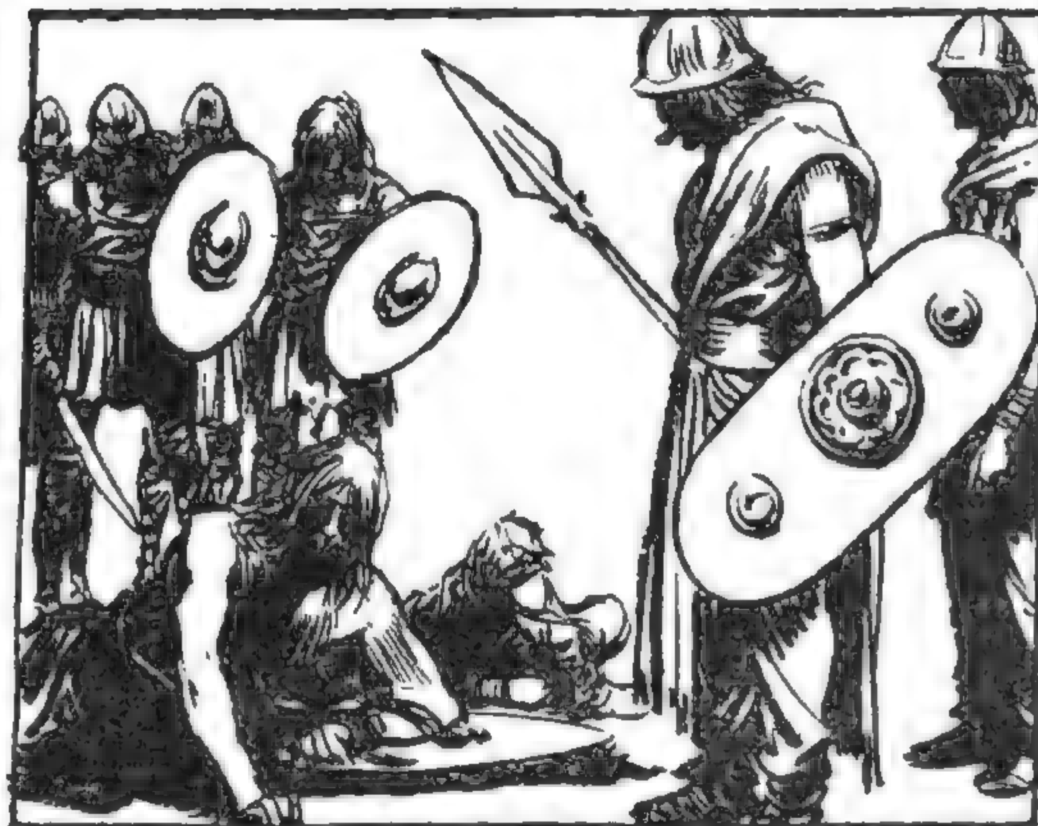

Zwijgend en grimmig stormen de drie Noren naast elkaar voort, in de richting van de verre woudrand. Lars is de eerste, wiens uithoudingsvermogen het dreigt te begeven. Hij begint meer en meer achter te raken en hijgend houden de anderen de pas in, waarbij ze gelijktijdig de gelegenheid hebben te zien, dat de achtervolgers schrikbarend aan het inlopen zijn. „Tja, wij hebben een zwempartij achter de rug, zij niet", gromt Lars. De anderen twee nemen hem bij de hand en voort gaat het weer, maar alle drie beseffen, dat ze dit nooit redden. „Het kost ons het laatste restje adem," gromt de Noorman, „mij dunkt, dat we dat beter sparen kunnen om een paar van die lui hun portie te geven." De anderen zijn het er mee eens. Krijsend en zwaaiend met hun wapens naderen de Denen, belust op wraak. Als opeens de troep de pas inhoudt en aarzelend staan blijft. „Wat nu?" mompelt de Noorman. „Niemand kan mij wijsmaken, dat ze niet verder durven. Of zijn we zó afschrikwekkend?"

„Ik hoor een strijdhoorn", fluistert Bolli met opgetrokken wenkbrauwen. Dan staren ze elkaar in stomme verbazing aan, want als één man wenden de Denen — die hen al tot op enkele honderden meters genaderd waren — zich om en rennen alsof de duivel hun op de hielen zit, naar de kust terug. En ineens begrijpt Eric het: de schepen, die hij meende gezien te hebben, kort nadat hij van boord sprong. „Nou, dan kunnen we er tenminste op ons gemak vandoor gaan", grijnst Lars. „Nee, ik wil weten wat daar aan de hand is", zegt de Noorman kort. „Ik moet weten, wat dat voor schepen waren." „Dus we gaan gewoon terug?" steunt Lars, „regelrecht die horde nekkensnijders tegemoet? Dan hebben we dat hele eind voor niets gelopen. Tja, U bent de koning, U weet wel wat goed is, maar naar mijn gevoel krijgen we zo'n kans, om er ongehinderd vandoor te gaan, niet meer."

Een lawaai als een oordeel komt hun tegemoet, zonder twijfel wordt daar fiks gevochten. Toch besluit Eric, de voorzichtigheid niet uit het oog te verliezen. Verborgen achter achter de glibberige rotsen, slaan ze even later het strijdtoneel gade. Aan het strand liggen een viertal Ierse roeischepen, met de groene banieren van de grootvorst van Ierland wapperend in de bries. De Denen staan nabij hun schip, omringd door zwaar bewapende Ierse krijgsbenden, die op het punt staan, opnieuw aan te vallen, als een der Denen naar voren springt en de handen opheft. Ook aan Ierse zijde treedt nu een krijger naar voren. „Blijf hier wachten", fluistert Eric zijn mannen toe en het volgend ogenblik verdwijnt hij als een slang tussen de rotsen. Het is de moeite waard om te weten, wat daar onderhandeld wordt, bedenkt hij, scherp oplettend. „Wij wilden Fergus alleen maar inpikken om er een losgeld voor te vragen van jullie vorst", klinkt de stem van de Deense aanvoerder, die gewond op de grond ligt. „We zijn geen mannen van Fergus de Stormvogel." „Of je het bent of niet, zeeroof is zeeroof", snauwt de Ierse aanvoerder terug. „Maar goed, waar is Fergus nu? Lever ons Fergus uit, en we sparen je levens." „Fergus is ontkomen zeg ik toch", jammert de aanvoerder der Denen, „hij en die drie handlangers van hem. We hadden ze nooit moeten oppikken. Ze zwierven rond in een roeibootje om ons eiland heen; en de kerel die we daar gevangen hebben zitten, is natuurlijk óók een Fergusman." „Als jullie een man van Fergus in handen hebben, is dat even goed", onderbreekt de Ierse hoofdman hem, „ja, nog beter! Dan zullen we die kerel eens laten vertellen, waar die piratenbende zijn steunpunten heeft. De rest kan onze Ierse vloot wel opknappen. En Fergus zelf krijgen we wel te pakken. Als het moet, keren we iedere steen ondersteboven." „Juist", denkt de Noorman grimmig, „en dan wordt het nu de hoogste tijd, om hier vandaan te gaan."

Lenig als een aal kruipt Eric achteruit tot hij zeker weet niet langer vanaf het strand gezien te kunnen worden. Dan rent hij gebukt in de schaduw van de rotsen naar zijn mannen terug. In korte trekken deelt hij hun zijn bevindingen mee. „Alleen vraag ik me af, wat ze nu met die Denen gaan doen", besluit hij. „Ze kunnen hen moeilijk vrijlaten, maar evenmin kunnen ze hen gevangen houden, want hoe krijgen ze dan Svein in handen, wat ze — als ik hen goed begrepen heb — willen bereiken." Inmiddels lopen ze behoedzaam terug naar het smalle pad, dat naar de hoogvlakte voert en eensklaps houdt Bolli hen terug en wijst over zee. „Daar is het antwoord", knikt de Noorman grimmig, als hij het Denenschip, begeleid door twee Ierenschepen, zee ziet kiezen. „Deze Ierse aanvoerder houdt niet van halve maatregelen. We moeten maken dat we een eind weg zijn, voordat hij naar Fergus begint te zoeken. Hij heeft daarmee waarschijnlijk gewacht, tot de schepen vertrokken waren." En hierin vergist de Noorman zich deerlijk, want geruisloos richt zich op hetzelfde moment een krijger in de schaduw van de rotswand op, weldra gevolgd door meer. Het zijn Ieren, die reeds enige tijd bezig zijn, de omgeving te doorzoeken. De voorste krijger geeft een wenk; dan worden drie zware speren omhoog geheven...

Het is de Noorman, die, toevallig omkijkende, het gevaar ontdekt. Hij geeft een luide schreeuw en als door een adder gebeten zetten Bolli en Lars het op een lopen, gevolgd door de Noorman. Maar de speren zijn sneller. Twee missen gelukkig hun doel; Lars kan helaas niet snel genoeg meer uitwijken. Radeloos heft hij zijn schild op en met een doffe klap boort het wapen in het hout, splijt het aan de rand en raakt Lars in de schouder. Hij wankelt even, maar herstelt zich tot Erics opluchting weer snel. Met twee stappen is Eric bij hem en trekt hem mee. Achter elkaar stormen de mannen in het volle gezicht van de vijand — ze zijn nu immers toch ontdekt — over rotsblokken en over gapende kloven in het terrein naar de hoogvlakte. Zwijgend en zwetend rennen zij voor de tweede maal voor hun leven. „Ik zei het wel", gromt Lars, „ik wist het wel, we hadden er toen van door moeten gaan. Dat was onze laatste kans, onze láátste kans."

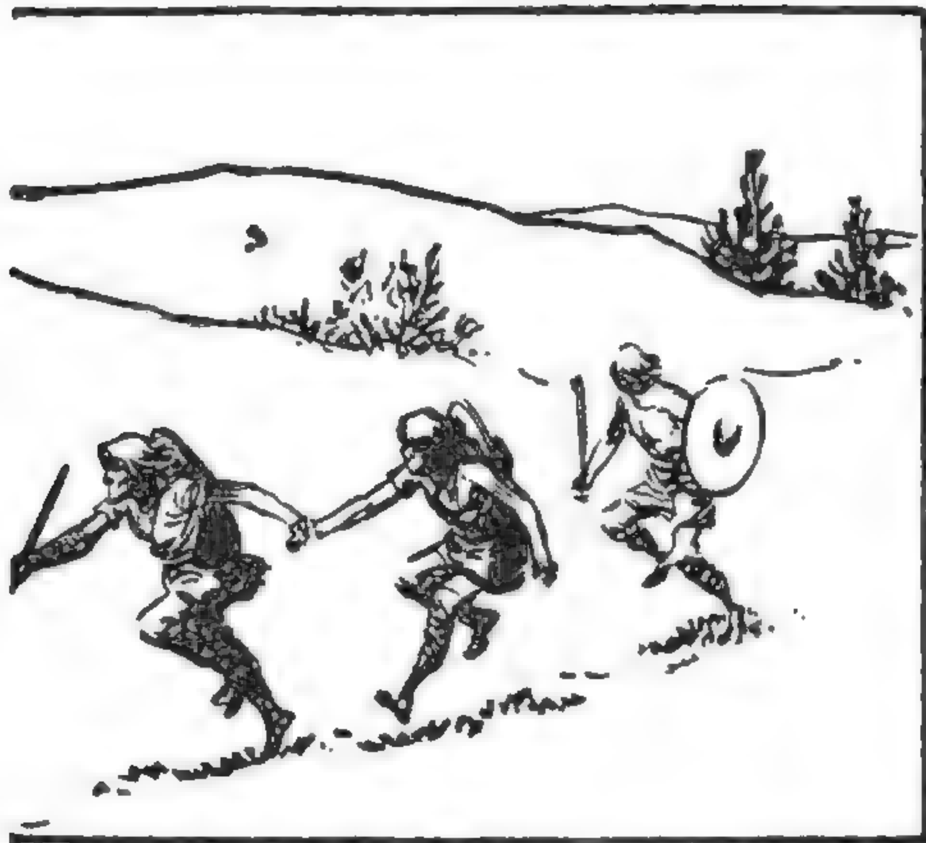
Hoewel Eric weet, dat Lars gelijk heeft, geeft hij geen antwoord. Zoveel mogelijk steunt en helpt hij de gewonde makker, maar hun tempo zakt af, en de Ieren lopen gestaag in. Eensklaps houden zij, bijkans buiten adem, de pas in en staren naar de diepliggende rivier, die hun weg kruist. „Ook dat nog", gromt Lars, „laten we hier maar wachten, dan pakken ze ons wel; het heeft toch geen zin, verder..." Doch ineens flikkert er hoop in de ogen van de Noorman. „Nooit de moed opgeven", zegt hij fel, „kom mee! Dit is een kans om hen kwijt te raken. Als we vlug zijn tenminste..." Meer vallend dan lopend stormen ze langs de steile oever naar beneden. „Blijf dicht achter mij", roept Eric zijn mannen toe, terwijl hij zonder aarzelen op een zandstrook op de dichtbegroeide oever toesnelt. „Hier zien ze toch onze sporen", moppert Bolli niet begrijpend. „Dat is juist de bedoeling", grijnst de Noorman. Met een gejaagde blik achterom, waar nu ieder ogenblik de achtervolgers op de rand van de hoogvlakte kunnen verschijnen, waden zij door de rivier naar een zandplek schuin aan de overkant. „Nu terug, in hetzelfde spoor," zegt de Noorman kort en in spanning. De twee anderen knikken begrijpend, als ze Eric een eindweegs door het water stroomafwaarts volgen. Dan duiken ze aan de kant waar ze vandaan gekomen zijn tussen het riet en nog voor de Noorman goed en wel verdwenen is, ziet hij de eerste Ierenkrijgers verschijnen. Vol spanning wacht Eric af, roerloos bang om door een geringe beweging hun aandacht te trekken. Als er één deze kant uitkijkt, zijn ze gesnapt.

Ademloos wachten de drie mannen af; maar na een ogenblik van intense spanning zien ze de Ieren in looppas door de rivier waden om aan de overzijde, na elkaar luidkeels op de verse sporen gewezen te hebben, in het kreupelhout langs de oever te verdwijnen. „Nu is het onze kans", fluistert Eric, „en we moeten er snel gebruik van maken, voor hij verkeken is. Kom mee." Dicht op elkaar sluipen de Noren langs de oever, om een eind stroomafwaarts het water over te steken. In de beschutting van de begroeiing zoeken zij hun weg naar de rand van de hoogvlakte. Het duurt niet lang, of Eric wenkt zijn mannen. „Daar komen zij terug", zegt hij met een grijns. „Ze zullen nu wel gemerkt hebben, dat ze lelijk beet genomen zijn. We wachten, tot ze terug zijn aan de rivier, waar ze ongetwijfeld naar sporen gaan zoeken. En terwijl ze daarmee bezig zijn, moeten wij de bosrand zien te bereiken."

Kalm wacht het drietal tot de laatste der Ierenkrijgers achter de oever verdwenen is. Dan springen zij op en dekking zoekend achter de heuvels stormen zij weer voort naar de donkere woudrand voor hen. „Ik geloof, dat we het redden", hijgt Lars, die door deze gedachte frisse krachten schijnt te krijgen. Achter elkaar duiken ze even later tussen het beschermende groen en staan dan buiten adem stil. „Maar we hadden niet veel langer moeten lopen", zegt de Noorman, terwijl hij naar de Ierenkrijgers wijst, die zoekend achter een der heuvels verschenen zijn. „Zoek goed, makkers", grinnikt de Noorman, en zijn mannen een teken gevend, verdwijnen ze snel in het woud. Doch al zijn ze nu aan de Ieren ontkomen, hun toestand is er weinig beter op geworden. Terwijl ze behoedzaam langs een smal wildpaadje zuidelijker trekken, spoken er allerlei vragen door Erics hoofd. „Wat is er van Fergus geworden? Hoe moet het verder? Wat moeten ze beginnen met hun drieën in dit vreemde land, waar men ongetwijfeld naar hen zal blijven zoeken? Hoe moeten ze er in slagen Svein terug te vinden? Hoe komen ze ooit bij hun eigen troep daar op dat verre eiland terug?"

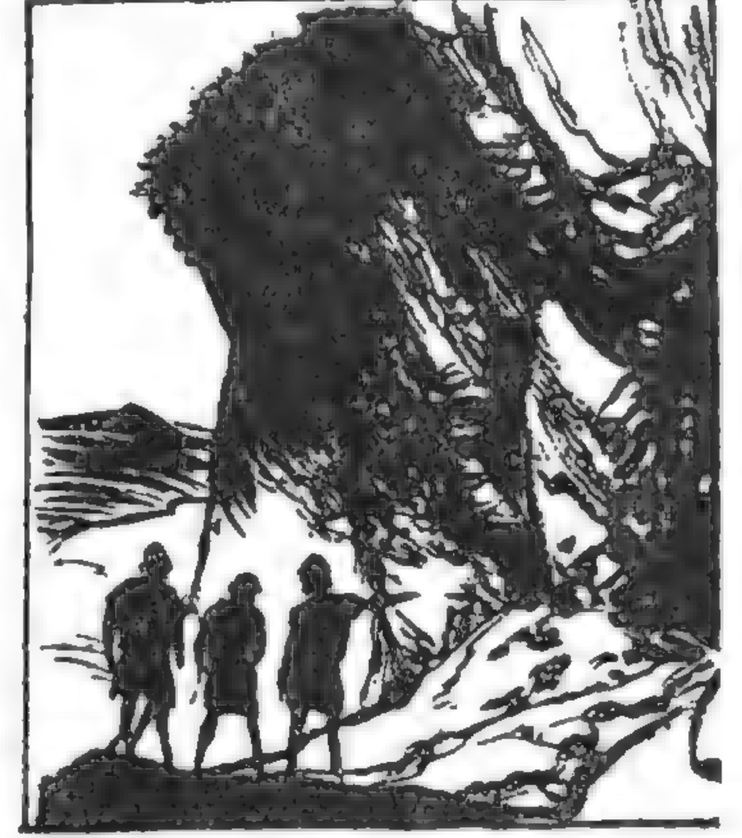

Op een beschutte plek, diep in het bos, houden de drie Noren halt om hun toestand eens goed onder ogen te zien. Daar staan ze nu, aan zichzelf overgelaten in Ierland, waar de krijgers van de Grootvorst jacht op hen maken, waar ze heg noch steg kennen en geen vrienden hebheb om hen voort te helpen, uitgezonderd Fergus de Stormvogel en die is er kennelijk niet van op de hoogte, dat ze kort na hem óók naar land gezwommen zijn, anders had hij hen wel opgewacht. „Onze piratenvriend is waarschijnlijk al mijlen en mijlen ver," gromt Eric. „Dat zijn ze allemaal zo'n beetje", merkt Bolli nuchter op, „Svein, en Bolan met de troep...... Ze moesten eens weten, dat we hier terecht gekomen zijn." Inderdaad, Bolan zou het moeten weten. Evenals de rest van de troep heeft hij in stijgende onrust de dagen geteld, dat Eric en zijn twee metgezellen nu reeds weg zijn. Zee kiezen heeft geen enkele zin, zolang ze niet weten waarheen het Denenschip ging, dat de Noorman aan boord had en om hier achter te komen peddelt Bolan op een donkere nacht met een klein, stevig vlot naar het grote pirateneiland. Als een stuk wrakhout spoelt het vlot door de opkomende vloed naar het strookje strand, dat aan deze zijde de enige mogelijkheid voor een landing biedt. Het blijft stil, wanneer de oude Gotenkrijger snel opstaat en in de schaduw van de hoge rotsen verdwijnt. Geruisloos werkt hij zich langs een verzakking in de rotswand naar boven en duikt het volgend ogenblik in elkaar. Voor hem doemt de donkere schim van een wachter op, die aandachtig omlaag loert. De man schijnt het vlot inderdaad voor een stuk wrakhout aan te zien, want hij drentelt langzaam verder in de richting van Bolan. „Mooi, knaap," gromt deze, „Jou grijp ik in de kraag." En met gespannen spieren laat hij de Deense rover naderen.

De Deense wachter schijnt het stuk wrakhout daar beneden toch wel verdacht te vinden, want hij vertraagt zijn pas en loert argwanend rond. Maar de aanwezigheid van de indringer bemerkt hij pas, als een donkere schaduw eensklaps achter hem oprijst en een hand zich als een ijzeren klem op zijn mond sluit. Dan doet een kaakslag hem het bewustzijn verliezen; de speer ontglipt zijn hand en glijdt kletterend langs de rots naar beneden. Met een nelle blik om zich heen trekt Bolan zijn slachtoffer in de schaduw. In een oogwenk is de man gekneveld en zo snel hij kan keert Bolan met de man over zijn schouder terug naar het vlot. Als de Deen verbaast de ogen opent, bevinden zij zich al weer hoog en breed op zee en verdwijnt het pirateneiland achter de mistbanken. „Wie ben je?" stoot de Deen ademloos uit, terwijl hij vergeefs aan zijn boeien rukt. „Wat wil je van me?" „Alleen maar een paar vraagjes stellen," grijnst Bolan, „waarop ik hoop dat je beleefd zult antwoorden...... voor je eigen bestwil." De oude krijger kijkt zo gemeen als hij kan en de Deen houdt verschrikt zijn mond. In stilte landen zij op het kleine eiland en met een gebaar beveelt Bolan zijn gevangene voor hem uit te lopen, als een paar Norenkrijgers eensklaps uit het donker opdoemen. „Men heeft de verdwijning bemerkt, Heer," meldt een van hen. „Wij zagen op een der hoogten kleine lichtjes." „Ha", gromt de Deen, die zijn angst begint kwijt te raken, „dan zal het niet lang duren, of Thore staat hier met zijn hele troep om jullie, schurken, stuk voor stuk een kopje kleiner te maken."

„Dat zal wel meevallen," bijt Bolan de Deen toe. „Ik durf er mijn huid om te verwedden, dat die makkers van je denken, dat je over de rots in zee bent gevallen en verdronken. Je speer ligt bovendien in stukken beneden, dat kan daar dus op wijzen." De Deen heeft weinig meer in te brengen en volgt gedwee naar de grot, waar Bolan en de troep verblijf houden. Het kost de oude Gotenkrijger niet veel moeite, er achter te komen wat hij weten wil. „Onze koning is dus op weg naar Ierland, mannen," zegt hij opgewonden. „Dan komt alles voor elkaar, want de vorst van Ierland zal de Koning der Noren zeker willen helpen. We weten nu dus, wat ons te doen staat. Rustig hier wachten; leeftocht en drinkwater hebben we nog genoeg voor de eerstvolgende veertien dagen en vóór die tijd om is, is Eric de Noorman hier teruggekeerd met een schip van de Ierse vorst!" Helaas, hoe vergist Bolan zich. Want op datzelfde moment zwerven Eric en zijn twee mannen hongerig en verloren door het dichtst van het woud, bevreesd in handen te vallen van de krijgers van Ierland's Grootvorst. Keer op keer hebben zij de toestand besproken, maar op de vraag: „Wat nu?" vinden ze geen bevredigend antwoord. „Svein dreigt het meeste gevaar," zegt de Noorman. „We zouden dus hier moeten blijven wachten, tot hij voet zet op Ierse bodem. Mogelijk kunnen we dan pogen hem te bevrijden, al weet ik niet hoe. En het is een groot vraagteken, hoe we dan terug moeten keren naar Bolan's eiland." De avond valt en zo goed mogelijk schikken de mannen zich in hun toestand. Dan ontfermt de slaap zich over hen. De zon staat al boven de kim, als Eric ineens met een ruk wakker wordt om recht in het gezicht te staren van een oude, verweerde krijger, die uit de bosjes naar hen loert. De Noorman veert overeind en grijpt naar zijn zwaard. „Blijf liggen," snauwt de onbekende en met een grom heft hij een zware speer.

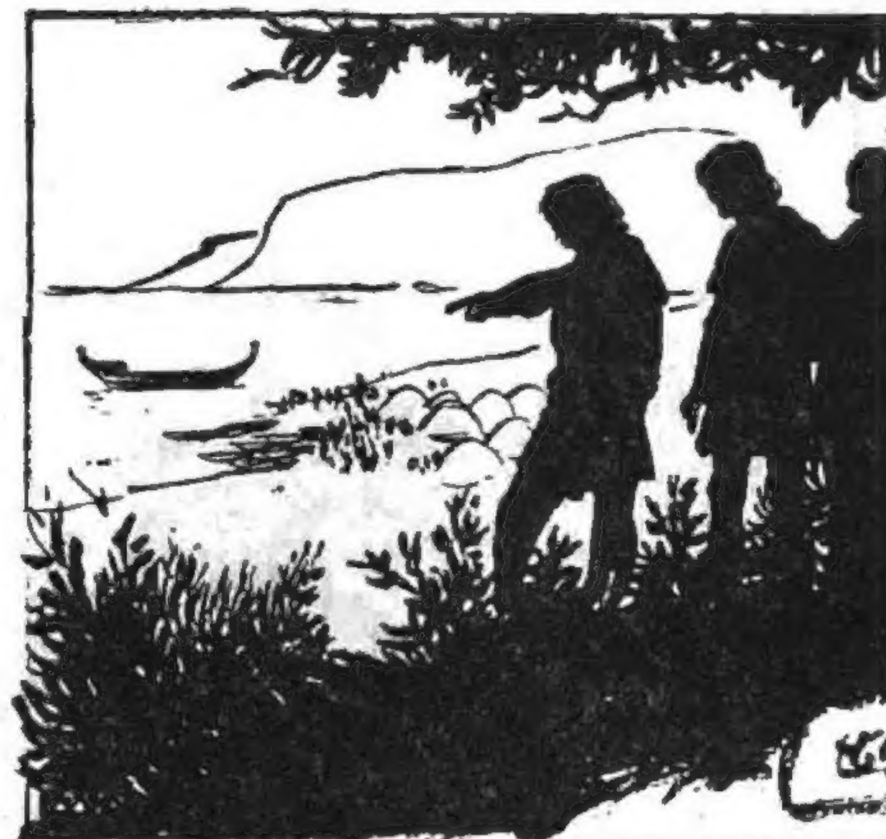

Razend snel rukt Eric het zwaard uit de schede en Bolli en Lars, die door de geluiden eveneens ontwaakt zijn, volgen zijn voorbeeld. Toch zou het de Noorman niet meer gered kunnen hebben; de speer van de onbekende aanvaller zweeft dicht bij Erics borst, als de ander ineens een zachte kreet slaakt en achteruit treedt. „Vriend", stoot hij uit, „vriend. Welkom!" Opgewonden houdt hij de hand op, en Eric grijnst verheugd, want aan 's mans vinger glanst een bronzen ring, de ring van Fergus. Weer heeft dit kleinood hem en zijn mannen gered. „Volg mij", gniffelt de oude krijger, „volg mij, het zal U een verrassing bezorgen. Gij ziet er vuil, moe en hongerig uit, vrienden; in mijn hut zult ge bijkomen." De drie Noren kloppen elkaar verblijd op de schouders en volgen de oude krijger langs een nauwelijks zichtbaar paadje, tot zij op een kleine open plek een nederige hut ontwaren. Eric staat even verrast stil, voor hij met een verheugde kreet naar voren snelt, want de forse man, die in de deuropening van de hut verschijnt, is niemand anders dan Fergus de Stormvogel!

Fergus de Stormvogel is niet minder verbaasd en verheugd Eric hier te zien. Eric vertelt hoe hij aan boord van het Deense schip verzeild raakte en wat er daarna gebeurde. „Maar ik denk, dat wij het ergste nu wel achter de rug hebben", besluit hij opgewekt, „nu we jou gevonden hebben. Ongetwijfeld zul jij hier in Ierland over genoeg vrienden beschikken, die ons verder kunnen helpen." De piratenhoofdman glimlacht. „Vrienden genoeg hier, al wonen de meeste dan ook in het Zuiden," bevestigt hij. „Er zijn postduiven onderweg om hen mijn aanwezigheid te melden. En als ik dan ook weer contact met mijn eigen vloot heb . . ." „Moeten ze wel van héél goede huize komen, om ons er onder te krijgen," vult de Noorman aan.

EINDE

In deel 48

HET STORMT IN IERLAND

wordt dit spannende verhaal voortgezet